

Hadak

Útján

Bajtársi Híradó

A Magyar Harcosok Bajtársi Közösségének tájékoztatója

LXIV. évfolyam

2013. január-február-március

539. szám

Az új főszerkesztő köszöntője

Kedves Bajtársaink, tisztelt Olvasóink,

nagy megtiszteltetésnek tartom, hogy Borbás Károly korábbi főszerkesztő úr és felesége s szerkesztőtársa, Erzsébet tavaly ősszel engem kértek fel, hogy idős korokra való tekintettel vegyem át a Hadak Útján szerkesztését. Rövid gondolkodás után elvállaltam a feladatot, tudván, hogy nagy fába vágom a fejszemet, ugyanakkor örömmel, hiszen a lapot már majd 15 éve, Egyesült Államok-beli éveim kezdete óta ismerem és becsülöm, régi és friss számait gyűjtöm, és azóta járatom is. Mivel érdekel az emigráció és a Magyar Királyi Honvédség története is, volt alkalmam több öreg katonával beszélni, interjút készíteni, s ezek az élmények sokkal közelebb hozták hozzám XX. századunk ezen időszakát. A diktatórikus szocialista rendszer alatt felnőve sok ismerettől el voltunk odahaza zárva, sok mindenről tehát ezekből a személyes találkozásokból, illetve az újságból értesültem magam is először.

A lap 1990 óta már szabadon eljuthat Magyarországra is, ami külön öröm, hiszen így az emigráció egy része jelképesen is hazatérhetett, ezenkívül tapasztalatával, írásaival, jelentéseivel a hazai történetírást és honvédelmet is segíthette.

A Hadak Útjással kapcsolatban kiemelek két személyes élményt is, melyek igen jó érzéssel töltöttek el, amikor a lapnak még csak olvasója voltam. Egy kerestetésre reagálva, melyet Győrből v. Szabó László adott fel az újságban néhai Bondor Vilmos ny. dandártábornokot, egykori felettesét keresve, sikerült összehoznom kettejüket 2003 táján. Több évig leveleztek azután. A másik hasonló sikerem pedig az volt, amikor ugyancsak Bondor dandártábornok urat összekötöttem v. Ladányi Domonkossal, akivel a háború előtti első magyar ejtőernyős alakulatban szolgáltak, s akivel azóta 2007-ig nem tudtak egymásról. Domonkos bátyánk a 2007 nyarán Buenos Airesben folytatott beszélgetésünk során említette volt bajtársa, Bondor Vilmos nevét, mondván nem tudja, hogy egyáltalán él-e még. Mondtam neki, hogy igen, és jól ismerem. Így majd 70 év után a két idős bajtárs 2008-ban ismét találkozhatott Los Angelesben, ahová engem is meghívtak. Igen megható pillanat volt.

Köszönöm az újsággal és az MHBK-val ill. társszervezeteivel kapcsolatban állóktól érkezett biztatást, elsősorban (ha valakit kihagytam vagy még nem ismerem személyesen, attól elnézést kérek) Simonyi László MHBK Központi Vezetőtől (Chicago),

(folytatás a 3. oldalon)

**Hadak Útján Bajtársi Híradó
A Magyar Harcosok Bajtársi
Közösségének tájékoztatója
World Federation of Hungarian
Veterans**

Official Review, Quarterly Periodical

Megjelenik negyedévenként, március, június,
szeptember és december hónapokban.
ISSN 0847-2599

Kiadó/Publisher: Simonyi László, Chicago,
MHBK központi vezető
Főszerkesztő/Editor: Dr. Tóth Gergely

A szerkesztő levelezési és emailcíme:

Hadak Útján, Dr. Tóth Gergely
P.O.Box 982740
Park City, UT 84098, USA
Email: hadakutjan@yahoo.com

Címváltozások bejelentése, hozzájárulások,
csekkek:

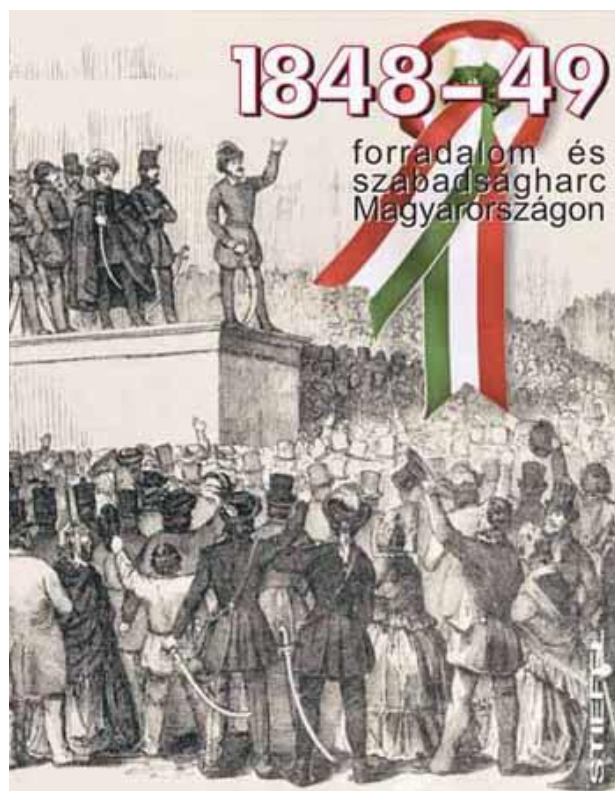
Hungarian Veterans
10-150 Berry Rd., Box 15006
Toronto, ONT., M8Y 1W3, Canada

Beküldött kéziratokat és fényképeket nem
őrünk meg és nem küldünk vissza. A
szükséges javítás és a rövidítés jogát
fenntartjuk. A névvel aláírt cikkek nem
feltétlenül tükrözik a szerkesztő és a kiadó
álláspontját. Azokért mindenkor a cikkíró
felelős. A folyóiratunkban megjelent írásokat
– a szerző és lapunk megnevezésével – más
újságok és honlapok szabadon átvehetik.

A tartalomból:

- Köszönetnyilvánítás, köszöntések
- A Doni hadseregre emlékezünk
- Budavári kitörés
- A magyar honvédelem hírei
- Csendőrnapi ünnepség
- Emlékezés a kommunizmus áldozataira és a magyarországi némettség elűzésére
- MHBK-csoportok, vezetők beszámoló
- Halálhírek, méltatások
- Levelek, események, rövid hírek

Lapzárta:

Március, június, szeptember ill.
december 1.

Az időről-időre fellépő helyhiány
kapcsán megértésüket kérjük,
amennyiben lehet, a beküldött anyagot
a következő számokban közöljük.

a Borbás-házaspártól (Toronto), Tokay Lászlótól Chicagóból, Goór Györgytől és Kardos Bélától Sydneyből, Dobozy Istvántól Adelaide-ből, v. Vattay Miklóstól és Jakab Nándortól (Buenos Aires), v. Kőrössy Zoltánéktól Marylandból, özv. Dobolyi Árpádnétől Clevelandből, Hertelendy Józseftől Torontóból, Haynalné Kesserű Zsuzsannától, az Argentínai Magyar Hírlap főszerkesztőjétől Buenos Airesből, Nyitrai Gyulától, a Nemzetőr főszerkesztőjétől Münchenből, Soós Józseftől, az Amerikai Magyar Újság volt főszerkesztőjétől Baltimore-ból, Hóka Ernőtől (New York), Lengyel Alfonzától Floridából, Ilosvay Gusztávtól, a Sydney-i magyar rádióadás szerkesztőjétől (aki azóta interjút is készített velem az újságról), Saáry Évától Luganóból, Szakály Sándor professzortól és K. Horváth András Mátyástól Budapestről, Szabó Gyulától Mádról, Ságvári Pál alezredestől Ceglédről, valamint – egyelőre – ismeretlenül is a sok kedves köszöntőt Magyarországról. Várom beszámolóikat, jelentéseiket a környékükön történt eseményekről, megemlékezésekről, hogy így is lássa a világ, hogy az 1947-ben alakult MHBK még mindig élő szervezet, mely az egyre csökkenő taglétszám ellenére még mindig betölti eredeti hivatását, a tájékoztatást és a kapcsolattartást. S végül külön köszönet illeti Torontóban Weller Lászlót a nyomtatásban játszott elengedhetetlen szerepéért, s Gaál Csabát, aki a közelmúltig a korrektúrában segédkezett.

Idei első számunkban nagy hangsúlyt fektetünk a Don-kanyarról szóló megemlékezésekre, nemcsak a 70. évforduló okán, hanem azért is, mert az ezzel kapcsolatos igazság sok évtizedig el volt földelve, s a szállóigévé vált mondás szerint egy nemzet felemelkedése csak akkor lehetséges, ha ismeri történelmét.

Szeretettel köszöntöm tehát mindannyiukat, kérem, maradjanak hűek a megjelenésében valamelyest megújult és ez egyszeri alkalommal 32 oldalon megjelenő újsághoz, s támogassák az MHBK-t és a lapját fenntartó Zrínyi Alapot (l. a központi vezető erre vonatkozó felhívását), illetve minden olyan nemzeti ügyet, melyet arra méltónak tartanak.

Tisztelettel,
Dr. Tóth Gergely

Borbás Károly, a Hadak Útján főszerkesztő emeritusának kitüntetése

Borbás Károly írja:

„Amikor híret vette a HOHE vezetősége, hogy befejeztem a szerkesztést, a Honvéd Hagyományőrök vezetősége egy szép Emléklappal köszönte meg nekünk sok éves munkánkat. A HOHE és az MHBK közösen munkálkodik múltunk és hagyományaink ápolásában. Jól eső érzéssel köszönjük meg az elismerést.”

(Borbás volt főszerkesztő vezércikkeit, visszaemlékezéseit a jövőben is szeretettel fogadjuk! – a szerk.)

Kakucsy György üdvözlete pedig:

„Dr. Tóth Gergely főszerkesztő úr

A Honvéd Hagyományőrök Egyesület a múlt év végén, amikor tudomást szerzett Borbás Károly barátunk visszavonulási szándékáról elhatározta, hogy eddigi munkásságát egy OKLEVÉLLEL köszöni meg. Célkitűzésünket tett követte és elküldtük neki a díszes oklevelet.

Kívánunk Neked is eredményes jó munkát és igyekszünk Veled is hasonló jó kapcsolatot kiépíteni!

Kakucsy György, HOHE”

EMLEKLAP

A HONVÉD HAGYOMÁNYŐRZŐ EGYESÜLET

BORBÁS KÁROLY úrnak

a Hadak Útján bajtársi híradó
főszerkesztőjének, és segítőjének,

kedves feleségének, ERZSIKÉNEK

MEGKÖSZÖNI AZ ELTELT 24 ESZTENDŐN ÁT
KIEMELKEDŐEN VÉGZETT SZERKESZTŐI MUNKÁJÁT,
A VILÁGON SZÉTSZÓRÓDOTT BAJTÁRSÁK
ÖSSZEFOGÁSÁT, PONTOS TÁJÉKOZTATÁSÁT és
NEMZETÜNK FENNMARADÁSÁÉRT
FOLYTATOTT PUBLIKÁCIÓS TEVÉKENYSÉGÉT.

NYUGÁLLOMÁNYBA VONULÁSUK ALKALMÁBÓL
NAGYON JÓ EGÉSZSÉGET, és SOK BOLDOGSÁGOT KIVÁNUNK!

„A HAZÁÉRT MINDHALÁLIG!”

Budapest 2012. Karácsony

Dr. Szakály Sándor
HOHE elnök

Az MHBK Központi Vezetőjének gondolatai

Boldog új évet kívánok minden Bajtársamnak, Bajtársnőmnek, egészséggel, erővel és szerencsével!

Mint minden Újév napján, a Himnuszt és a Rákóczi Indulót játszottam a zenegépemen. És amint az utolsó akkordok elcsendesültek, könnyek csordultak ki a szememből... Hazám, Magyarország messze van, s mégis, szinte kiáltani akartam, hogy én magyar vagyok és amíg élek, az is maradok.

Évek multak azóta, hogy Hazámat elhagyni kényszerültem, hogy egy idegen földön vertem gyenge gyökeret, s mégis lelkemben mindig, mindig visszatértem, legalább Újév napján, mikor a Himnusszal kezdtem az új napot, az új évet. És ezeken a napokon emlékeim felébredtek.

Hetven évvel ezelőtt, 1943 január 12-én, a Don folyó partján megkezdődött a 2. Magyar Hadsereg kálváriája. Az, amit a német katonai vezetőség nem várt, hiába mondta nekik Jány vezérezredes úr már hetek óta, beteljesedett. A szovjet túlerő lehengette hősiessen ellenálló csapatainkat, áttörte védővonalainkat és elvesztettük a csatát.

Később, a Kárpatoknál, az 1. Magyar Hadsereg egy ideig még feltartóztatta az ellenséget. A szovjet pancélhenger betört Hazánkba, tovább támadt és Budapest ostroma kezdődött. Mintegy két hónapig folyt az elkeseredett ostrom, de a főváros is elesett. Csak kevésnek sikerült 1945 február jában kitörni az ellenséges gyűrűből.

Ami ezután következett, már csak az összeomlás végső vonaglásai voltak. Tízezrek kezdtek menekülni nyugat felé, amíg 1945 májusában a II. Világháború befejeződött.

Éveket töltöttünk menekülteként, amíg szétszóródtunk a világba. 1956 Szabadságharcát is átéltek, reménykedve, majd megint csalódva a világban, amely, mint oly sokszor történelmünk során, megint magunkra hagyott. Újra kezdtük életünket, idegenben. Minket, MHBK-tagokat összetartott közösségünk, amelyet még 1947-ben vitéz Zákó András vezérőrnagy úr alapított számunkra. És amíg a HADAK ÚTJÁN-t adományainkkal életben tartjuk, ez a híd, mely minket összeköt, s amit a Vezérőrnagy Úr épített,

tovább működik, emlékeztet egy nemzet katonai múltjára, a Magyar Hazára, aminek mi tagjai maradunk. Amiért még idegenben élve is mindig mondhatjuk: „A Hazáért mindhalálig!”
Bajtársi üdvözléssel, **Simonyi László, Kp. vez.**

Szeretetteljes, áldott karácsonyi ünnepeket és békés, nyugalmas, sikerekben gazdag, vidám, boldog új évet kívánunk!

HOHE Kecskeméti Területi Szervezete,
dr. P. Jósza Iván, HOHE területi elnök

Kedves Gergely,
gratulálok a Hadak Útján híradó főszerkesztői beosztásodhoz. Főcsoportunk nevében köszönöm, hogy elvállaltad ezt a nagy és fontos munkát. Borbas Károly megkért, hogy küldjem el a tavalyi tisztségváltásunk eredményét, amit csatolok. (Ezt következő számunkban közöljük - a szerk.)

Köszönettel és bajtársi szeretettel, Pityu
Dobozy István, MHBK Dél- ausztráliai főcsoportvezető

Jakab Nándor argentinai lapelosztó, MHBK-tag levele:

Kedves Gergő,

ma érkezett lakásomra a Hadak Útján 2012. évi utolsó száma, a lapot már régóta én továbbítom argentinai bajtársaimnak.

Nagy meglepetéssel, de még nagyobb örömmel olvasom, hogy Borbás Károlytól átvette a Bajtársi Híradó tollát. Evvel a pár sorral kívánok gratulálni az új Főszerkesztő úrnak, és a személyes ismeretségünk alkalmából fogadd szívélyes bajtársi ölelésemet.

Kívánom hogy sokáig vezesd sikeresen a rád bízott tollat, mint ahogy a hősök tartották a védő kardjukat.

Bajtársi szeretettel gratulál és üdvözlő,
v. Jakab Nándor, Buenos Aires

Hertelendy József, az MHBK Kanadai Főcsoportvezetője levele

Hálás köszönetemet fejezem ki bajtársamnak és barátomnak, Borbás Károlynak és feleségének Erzsébetnek. Károly bajtársam 24 éven át szerkesztette a mi közkedvelt katonaujságunkat, a „Hadak Útján”-t. Ebben a munkában segítő társa volt felesége is.

Károly soraiból érezhető volt haditudósító múltja, miután résztvevője volt a második világháborúnak, így átérezhettük akkori tragikus helyzetünket.

Károly írásai lelkiismeretünkhöz is szóltak, amikor felhívta figyelmünket az emlékezések dátumaira. Ébren tartotta bennünk az Istenfélelem, hazaszeretet, bajtársiasság, a katona eskühöz méltó magatartást. Írásaiban mindig előtérbe helyezte Trianon igazságtalanságát, Hazánk szétदारabolását. Kiemelte az 1956-os Forradalom és Szabadságharcunk fontosságát. De mindenek előtt, a volt magyar királyi Honvédség harcait, hősiesség helytállását és a tragikus hősök méltatását. Fontos volt számára, hogy a honvédségünkről, valamint kiemelt személyekről szóló irodalmat, könyveket ismertesse.

Reméljük, hogy méltó utódot talált dr. Tóth Gergely személyében, aki ugyanebben a szellemben szerkeszti a lapot és összetartja továbbra is az MHBK tagságát és Olvasótáborát. Az emigráció hálás köszönetet mond a Borbás-házaspárnak. Szívből kívánom, hogy a Jóisten adjon Nektek még sok boldog évet, egészséget, a munka utáni kiérdemelt békés nyugalmat.

Tisztelt Dr. Tóth Gergely Úr!

A Hadak Útján szerkesztői kinevezéséhez őszinte szívvel gratulálok! Kívánok erőt, egészséget, kitartást, és sok elkötelezett munkatársat a küldetése sikeres végrehajtásához.

**Siposné Prof. dr. Kecskeméthy Klára ezds.
Nemzeti Közszolgálati Egyetem**

Vitézi Rend Dél-Amerikai Törzs

Buenos Aires, 2013 február 4.

Tisztelt Tóth Gergely Úr! Kedves Gergő!

A Vitézi Rend dél-amerikai törzse nevében gratulálok és sok sikert kívánok új vállalkozásodhoz: a Hadak Útján szerkesztői munkájához.

A Hadak Útján az a folyóirat, mely évtizedeken keresztül fáradhatatlanul életben tartotta a magyar katonák keresztény alapú hazaszeretét. Meggyőződésem, hogy vezetésed alatt ez a szellem tovább folytatódik.

Tisztelettel,

v. Vattay Miklós

Dél-Amerikai törzskapitány

Szakály Sándor hadtörténész professzor levele

Borbás Károly főszerkesztő emeritus úrnak
Kedves Karcsi Bátyám!

A híre már eljutott hozzám, de most olvashattam a Hadak Útjánban is, megváltál a főszerkesztői tisztségedtől, közel negyedszázados igen aktív és sokunk számára sokat jelentő munkád után. Mit is kívánhatnék Neked – akivel a sors személyesen is összehozott, találkozhattunk Budapesten és Torontóban is – innét Magyarországról? További erőt és a megromlott látásod ellenére is jó írásokat a Hadak Útján olvasói örömeire. Kívánom, hogy Erzsébettel együtt még sokáig segíthessétek a magyar ügyet és utódod – Dr. Tóth Gergely – jóvoltából mi se maradjunk lap nélkül. Megismételve a jó kívánságaimat, maradok a régi barátsággal és köszönettel a munkáért: **Szakály Sándor.**

Tisztelt Dr. Tóth Gergely Úr!

A Honvéd Hagyományőrző Egyesület nevében a Bajtársi Híradó, a Hadak Útján szerkesztői kinevezéséhez gratulálunk! Sikeres küldetése ellátásához minden segítséget megadunk.

Bajtársi üdvözzettel:

Nagy László Gerő ny.ezds., alelnök

Goór György, az MHBK Ausztráliai Főcsoportjának vezetője írta 2012 karácsonyi körlevelében:

„Közösségi munkavállalásom nem csökkent. A helyzet az, hogy egyre kevesebben vagyunk, akik magyar iskolában végeztük tanulmányainkat. A nálam fiatalabbak már itt fejezték be, vagy végezték tanulmányaikat, s ezért beszélni még tudnak, de írással, olvasással már bajlódnak. Sok a délvidéki magyar is, akik szerb iskolába jártak. Mindez azt jelenti, hogy gyakran kell fordítanom magyarról angolra vagy viszont. Nálam olcsóbb tolmács a környéken nincs. Főleg a Szt.Erzsébet Otthonban vállalt munkám egyik része magyar nyelvtudásom miatt megdönthetetlen; itt az igazgatóság testület tagja és az Otthon egyik gondnoka is vagyok. Továbbra is vezetem a Magyar Harcosok Bajtársi Közösségét, annak ellenére, hogy egyre több tagunk vonul be Csaba királyfi égi seregébe. Már csak két nálam idősebb tagja él a m.kir. Honvédségnek. Az egyiket '42-ben avatták, a másik gazdászati tiszt volt. 12 éve vagyok az Ausztráliai Felnőttcserkészcsapat parancsnoka, ami a fiatalabbak segítségét és elég sok papírmunkát jelent. Itt is szabatos magyar tudásom az oka elfoglaltságomnak. A négy földrészt átölelő Szt. László Rendben is vezető szerepem van. Ez is kiterjedt levelezést okoz, amit a számítógép ugyan megkönnyít, de egyben meg is szaporítja. Nem panaszkodom, mert csak azt végzem, amit vállaltam. Egészségem – koromhoz képest, ahogy mondani szokták – jobb az átlagnál.”

Borbás Károly: Torontóban emlékeztünk

Miután ideiglenesen megszűnt a Magyar Ház Torontóban, az MHBK által emelt *Hősök táblája* külön megőrzésre került. Mi, a torontói MHBK-tagok kis csoportja, minden hónap második hétfőjén összejövünk egy vendéglőben, és beszélgetéseink során föllevenítjük régi emlékeinket. Többek között a háborús élményeket, a napi politikát. 2013. január 14-én a Doni csatára, a harcok során elesett hőseinkre emlékeztünk, és gyertyát gyújtottunk. A gyertya lángjai mellett gondoltunk a hadiözvegyekre, hadiárványokra is, akik a doni csata során elvesztették hozzátartozóikat. Örök nyugalmat az elesett Hősöknek!

Balról a harmadik Borbás Károly. Fotó: Gaál Csaba

Bőjthe Tamás: Doni ünnepség a HOHE szervezésében

A M. Kir. 2. Honvéd Hadsereg Doni katasztrófájának 70. évfordulója alkalmából a Honvéd Hagyományőrző Egyesület és a Honvédelmi Minisztérium közös megemlékezést és kegyeleti virrasztást rendezett 2013.január 12.-én. A HM – miután idén rendezőként részt vett – különös gondot fordított a tragikus esemény méltó visszatekintésére. A Mátyás templomi szentmise időpontját az esti Kapisztrán téri gyertyagyújtás határozta meg, délutáni időpontra. A templom helyreállítási munkái miatt padok

helyett korlátozott számú széksorok várták a vendégeket. Sajnos többségüknek csak állóhely jutott, vagy külső kivetítőn figyelhették a benti szertartás eseményeit.

A szentmisét Bíró László katolikus táborigazgató celebrálta kellő papi segédlettel és a Légierő Zenekara - Veszprém zenei kíséretével, amit Katona János alezredes vezényelt.

Mise után az ünneplő közönség átvonult a Hadtörténeti Intézet és Múzeum Díszudvarára, ahol a lélekharang kongása után ünnepi versmondás következett: Vajay Tibor, kaposvári bajtársunk Doniakra emlékezünk című jubileumi költeményét Németh Sándor előadóművész bajtársunk tolmácsolta mély átérzéssel.

A megemlékező ünnepi beszédet Dr. Hende Csaba honvédelmi miniszter tartotta. Néhány gondolatot idézek:

„Emlékeznünk azért is kell, hogy történelmünket meg tudjuk őrizni!... Egy régi magyar igazság szerint: Nem lehet mindig megtenni azt, amit jó volna megtennünk, de mindig meg kell tennünk azt, amit lehet. Magyarország 1942-ben nem választhatott szabadon, a vezetés úgy vélte, hogy aktív részvételünk a szovjetek elleni háborúban garantálja a visszaszerzett magyar területek megtartását és győzelem esetén újabb területek visszaszerzésére is sor kerülhet.... Az ország azonban menthetetlenül utat tévesztett a két diktatórikus nagyhatalom háborújában.”

A beszéd után a táborigazgatók áldásai, majd koszorúzások következtek.

Az ünnepség a Kapisztrán téri virrasztással folytatódott, aminek megnyitó beszédét dr. Boross Péter, a Nemzeti Emlékhely és Kegyeleti Bizottság elnökeként tartotta, nagy tetszéssel kísérve.

”A vereség ellenére azok a katonák és munkaszolgálatosok, akik a Don-kanyarban harcoltak, tisztesen helytálltak, de nem voltak képesek feltartóztatni a hatalmas erővel támadó ellenséget. A magyar 13. Könnyű Hadosztály katonái a német és olasz csapatok visszavonulása után utolsóként hagyták el a Don partját és védték menekülő bajtársaikat.”- emlékeztetett az egykori miniszterelnök.

Beszéde után gyertyagyújtással és főhajtással emlékeztek a téren összegyűlt ünneplők a hősi

halált halt és eltűnt magyarok emléke előtt. Korabeli fegyverek és filmek bemutatása mellett a HIM falára kifeszített száz méter hosszú, széles ponyván olvashatták a látogatók a rudkinói II. Magyar Központi Katonai Temető gránittábláira vésett sok ezernyi hősi halott katona nevét.

Az elesettek nevét felsoroló ponyva. Fotó: Tóth Ernő

A teret szinte megtöltötte az emlékezők áradata, közös meghívónk hatására sok fővárosi és vidéki bajtársunkkal is találkozhattunk az összességében igen megható és felemelő ünnepségen.

Boross Péter volt miniszterelnök, középen Hende Csaba honvédelmi miniszter. Fotó: Tóth Ernő

Doni megemlékezés a Budai Várban 2013. január 12-én

MTI, 2013. január 12.

Emlékeznünk muszáj, hogy történelmünket meg tudjuk tartani – hangoztatta Hende

Csaba honvédelmi miniszter szombaton a budai Várban, a Hadtörténeti Intézet és Múzeum udvarán a doni katasztrófa 70. évfordulóján tartott megemlékezésen.

Hende Csaba – miután véget ért az évforduló alkalmából a Mátyás templomban Bíró László tábori katolikus püspök által celebrált szentmise – elmondta: a Magyar Királyi Honvédséget arra tervezték, hogy egy regionális konfliktus esetén a siker reményében tudjon szembeszállni közel hasonló erejű ellenfeivel, de nem arra, hogy két világhatalom konfliktusában, a kor legmodernebb fegyverei ellen vegye fel a küzdelmet, szélsőséges időjárási viszonyok között.

Megtették mindazt, amit lehetett

A feladatot, amit a magyar királyi 2. hadsereg bízta, nem lehetett megoldani – hangsúlyozta a tárca vezetője, hozzátéve, hogy egyszerűen nem lehetett a rendelkezésre álló erővel és eszközökkel a kijelölt lehetetlenül hosszú védőszakaszt megtartani, különösen a megfelelő felszerelés, fegyverzet, utánpótlás és tartalék híján. „Ők megtették a kötelességüket, amit a haza nevében megköveteltek tőlük és annál sokkal többet is: mindazt, amit lehetett” – mondta Hende Csaba.

A miniszter beszédét követően megkoszorúzták a múzeum udvarán lévő emléktáblát, majd Boross Péter volt miniszterelnök, a Nemzeti Emlékhely és Kegyeleti Bizottság elnöke megnyitotta az éjjel 3 óráig tartó virrasztást. Boross Péter beszédében azt hangoztatta, hogy a doni katasztrófával kapcsolatban le kell számolni a téveszmékkel: „valós számok és valós ítélet” kell a témában. „Ez a hadsereg azt tette, amit tehetett, végig velük volt (...), hogy a haza mindenképp előtt” – hangsúlyozta.

A virrasztás ideje alatt a Kapisztrán téren hagyományörző bemutatót, valamint korabeli felszereléseket, harci eszközöket tekinthetnek meg az érdeklődők.

Fekete Dénes jelentése (Miskolci HOHE):

A Doni Bajtársi és Kegyeleti Szövetség Miskolci Csoportja szervezésében a 70 éve történt Doni áttörés hőseire, áldozataira emlékeztünk Miskolcon a következő helyeken és időpontokban:

1. Emlékmise 2013. január 13-án (vasárnap) 10 órakor a Szent Anna templomban.

2. Megemlékezés 2013. január 14-én (hétfőn) 14 órakor a Szemere kertben lévő kopjafánál.

Program:

- Himnusz,
- Szavalat,
- Szabó Sándor református lelkész, önkormányzati képviselő ünnepi beszéde,
- imát mond az elesettekért Hangó István református lelkész,
- koszorúzás,
- Szózat.

A rendezvény támogatói:

- Miskolc m.j.v. Önkormányzata,
- a Miskolci Lévay József Református Gimnázium.

Sinkovics Ferenc: Ez volt a doni dráma első felvonása

MH, 2012. augusztus 10.

Az csak rosszindulatú híresztelés, hogy a magyar katonai vezetés bármikor is lebecsülte volna a Vörös Hadsereg erejét, tartja a legtöbb történész. Nem is tehetett volna ilyet, hiszen 1942 nyarára teljes mértékben tisztában kellett lennie a magyar, illetve a szovjet és a német felszerelés és fegyverzet közötti különbségekkel. Csak egy ártatlan példa: a magyar 2. hadsereg úgynevezett országos járművekkal, azaz lovas szekerekkel oldotta meg szállítási feladatait. Egy ilyen szekér teherbírása 400 kilogramm volt. Egy német, vagy egy szovjet katonai teherautóé pedig két tonna. Amit a magyar fél felmutathatott mindezzel szemben, az elsősorban a tüzésége volt. Igaz, zömében első világháborús eredetű lövegekkel rendelkezett, de félelmetesen jól fekvő, pontos tüzet lőtt. Ezt a szovjetek is elismerték.

A magyar 2. hadsereg Hitler által megjelölt feladata az volt, hogy nyomuljon a Don felé, foglaljon el védőállást a folyó partján, s ezzel is szabadítsa fel azokat a német erőket, amelyek az úgynevezett déli offenzívában kaptak szerepet. De még mielőtt elérték volna a Don vonalát a magyar 2. hadsereg kötelékei, útban a folyó felé meg kellett vívniuk Tyim városát. Szabó Péter hadtörténész, a téma kutatója szerint Tyimet és előterét különlegesen megerősítette a szovjet katonai vezetés. Egyes leírások szerint nemcsak gerendákból, farönkökből és földből improvizált állásokban várták a támadást a szovjet védők, de erős betonbunkerek kiépített rendszerében is. Domaniczky Ödön altábornagy, a III. hadtest parancsnoka látva a magyar erők elégtelenségét, hatásos tüzérségi előkészítést és légi támogatást kért. Nem kapta meg, ezért a várható véráldozatoktól tartva felmentését kérte. Leváltották, s egyes feljegyzések szerint hadbírótság elé állították.

A Tyimért folyó harcok egyik érdekessége volt, hogy a szovjetek számos KV I-es harckocsit ástak be védelmi vonalaikban. Ez a nehéz tank eddigre már elavultnak számított, de így beásva elsőprő tüzet lőtt. Heves küzdelem alakult ki a városért. Kétnapi ádáz csata után, június 29-én a szovjetek – vélhetően taktikai megfontolásból – kiűrtették Tyimet. Szabó Péter szerint a nagykanizsai 9. könnyűhadosztály szenvedte a legsúlyosabb veszteséget magyar részről az összecsapásban.

Összefüggő védelmi vonalat kellett volna kialakítania a magyar 2. hadseregnek a Don partján, ám ez nem sikerült. A visszavonuló szovjet erők, főként a 6. hadsereg három nagy hídfőállást hozott létre a Don nyugati partján július első felében: az urivi, a korotojaki és a scsucsjei hídfőt. Ezek közül az úgynevezett urivi területe elérte a száz négyzetkilométert is.

Az urivi hídfő ellen három, a korotojaki ellen szintén három, a scsucsjei ellen pedig két ízben indított támadást a magyar 2. hadsereg, a harcokba – főleg azok második szakaszába – bekapcsolódtak német egységek is. Mindenekelőtt a Wehrmacht 336. gyaloghadosztálya. A német főerők ekkor egyébként már úton voltak kijelölt déli pozícióik

felé, hogy megindíthassák az olajmezők irányába tervezett támadásukat.

A hídfőkért vívott küzdelmeket jól jellemzi, hogy ezek során odaveszett a magyar 1. páncélos hadosztály tankjainak fele, s a tüzérség ágyúinak java része. Szabó Péter szerint a soproni tüzérek szinte minden lövegüket elveszítették. A legvéresebb ütközet a harmadik urivi csata volt. Itt a támadó magyar és német erők elfoglalták a hídfő északi pontját, Sztorozsevoje falut, s néhány magaslatot is, de a hídfőt nem tudták felszámolni. Pedig Langermann-Erlecamp páncélos tábornok jelentése szerint a magyar csapatok minden tőlük telhetőt megtettek a sikerért. Egyébként ugyancsak heves küzdelemben, de a délebbre fekvő Korotojak városát is sikerült a német és magyar erőknek elfoglalniuk, de az összefüggő doni védelmi vonal kiépítéséről szó sem lehetett. Az 1942 szeptemberében befejeződő hídfőcsaták magyar mérlege igen lehangoló volt. Szabó Péter szerint a 2. hadsereg 26-27 ezer főt veszített. A magyarok hősiességét mindenki elismerte. Egyébként e harcok során, 1942. augusztus 20-án hajnalban zuhant le gépével a felderítésre induló kormányzóhelyettes, Horthy István tartalékos repülő főhadnagy. Augusztus 25-én pedig egy gránátszilánktól megsebesült az első vonalban szemlélő Jány Gusztáv vezérezredes, hadsereparancsnok. Látta, mi történik, és tudhatta mit hoz a jövő. Sokaknak úgy tűnt, mintha kereste volna az igaz és tiszta katonahalált.

v. Pintér Kornél: A Don-kanyar lovasi hőseire emlékeztünk Lovason

A Kárpát-medence számtalan településéhez hasonlóan a közelmúltban a Veszprém vármezei Lovas községben is felidéztek a Magyar Királyi 2. Honvéd Hadsereg 70 esztendővel ezelőtti doni tragédiáját. A Lovasi Római Katolikus Egyházközség szervezésében nagy számban gyűltek össze a megemlékezők a Templom téri II. világháborús hősi emlékműnél, hogy fejet hajtsanak az 1943.január 12-én

kezdődött harci cselekmények hősei, köztük 6 egykori lovasi honfitársunk emléke előtt.

Megemlékezésében v. Ajtós József László kerületi esperes, plébános elmondta, hogy katonáink hősök voltak, nem úgy, mint az Afganisztánban és Irakban idegen érdekekért zsoldosként harcoló és ott életüket veszítő. Példaértékűnek nevezte, hogy a 2000. millenniumi évben Lovas Község Önkormányzata – melyet akkor Kemenes Dénes polgármester vezetett – díszpolgári címet adományozott a II. világháború lovasi hőseinek és áldozatainak. Emlékbeszédében Dr. Szathmáry László állandó diakónus személyes élményeit is felidézte a félig bénán, vasdarabokkal és lécekkel merevített lábakon hazaérkezett édesapjáról, aki hadifogságba esve a Szovjetunióban egy kaukázusi koncentrációs táborban szenvedett súlyos balesetet. Édesapja csak jóval később mesélte el neki, hogy a tábor orvosa először szimulánsnak tekintette, de amikor a vizsgálatkor felkapott legnagyobb tűt belevágta a saját béna lábába, akkor hazaküldték. Megrendítő szavakkal emlékezett meg azokról a magyar katonákról, akik sohasem térhettek haza.

A megemlékezés végén Ajtós atya és Dr. Szathmáry László vezetésével a jelenlévők közösen imádkoztak a magyar hősökért, majd a Lovasi Római Katolikus Egyházközség, a Lovas Községi Önkormányzat, a Történelmi Vitézi Rend, a Magyar Vidék Országos 56-os Szövetség és az érintett lovasi családok képviselői elhelyezték a kegyelet koszorúit és virágait. A Don-kanyar hősei előtti tiszteletadás a Szűz Mária neve tiszteletére szentelt Római Katolikus Templomban fejeződött be, ahol Ajtós atya szentmisét mutatott be.

A szovjet áttöréskor a Don-kanyarban harcoló és mártíromságot vállaló 110 ezer magyar katonahős egyike volt a nagyapám, Holczhauser János m.kir. szakaszvezető. Az 1945 utáni bolsevik diktatúra időszakában áldozatvállalásukról beszélni sem lehetett, hiszen a hazánkat 1991. június 30-ig megszállás alatt tartó Szovjetunió ellen folytattak küzdelmet. A kommunizmus időszakában gátlástalanul hazudoztak a Donnál harcolókról, sokszor ma is ezt teszik. A magyar katona nem a Szovjetunió név alatt véres erőszakkal összetákol

államok nemzetiségei ellen, hanem az összesen 100 millió (!) áldozatot követelő kommunizmus nevű sátáni ideológia ellen fogott fegyvert. Az időközben nyilvánosságra hozott, korábban szigorúan titkos szovjet dokumentumok bizonyítják, hogy világtörténelem legnagyobb hóhéreként ismert Sztálin már 1941. júliusában Németország és Közép-Európa lerohanására készült. A III. Birodalom és szövetségesei, köztük a vitéz nagybányai Horthy Miklós Kormányzó vezette Magyar Királyság **gyakorlatilag csak megelőző csapást mértek a Vörös Gonosz hazájára.** Tették ugyanúgy, ahogy Nagy Lajos királyunk, Luxemburgi Zsigmond, I. Ulászló és Hunyadi János is cselekedtek az ellenséges Oszmán - Török Birodalommal szemben. Hazánk védelme érdekében tettek mindent. Ezért harcolt nagyapám is 1942-43-ban a Don-kanyarban...

A lovasi emlékműnél. Beküldte: v. Pintér Kornél

Sinkovics Ferenc: Doni reflexiók

MH, 2013. január 14.

Kellemetlen dolog a visszarendeződés, de most éppen ennek van szezonja. A balliberális oldalon több kísérletet is tettek már arra, hogy visszatérjenek bizonyos történelmi események kádári értelmezéséhez. Így magasztosult fel újra a baloldali lapokban az 1919-es kommün, s így vádoltattak meg értelmetlen gyilkosságokkal

az '56-os forradalom részvevői is. Most pedig a doni katasztrófán a sor...

A Népszava január 11-i számában Kerecsényi Zoltán a MEASZ, vagyis a Magyar Ellenállók és Antifasiszták Szövetségének alelnöke írt cikket a doni áttörésről, Requiem egy hadseregért címmel. Szögezzük le mindjárt, feltétlenül fejet hajtunk Kerecsényi Zoltán vesztesége előtt, hisz honvéd dédnagyapja a Donnál esett el. Ez persze nem adhatna okot a katasztrófa erősen kádári értelmezésére, azaz a visszarendeződésre. Csak úgy sorjáznak az írásban a pártállami propaganda ismerős, újra leporolt elemei. Mindenekelőtt az a sematikus és egysíkú érvrendszer, amely a Horthy-rendszer elvetemültségére és kalandvágyó felelőtlenységére, mondhatni „úri passziójára” vezeti vissza Magyarország háborúba lépését. Mintha nem lett volna Trianon, s mintha nem lettek volna súlyos politikai, gazdasági, társadalmi következményei a trianoni döntésnek, az ország és a nemzet szétszakításának, s mintha mindez nem hatotta volna át akkor a teljes magyar politikai mezőny gondolkodását. Nem kell igazat adni Horthynak s a Horthy-korszak döntéshozóinak, de hát azért árnyaltabb képet érdemelnének a Népszava olvasói is, ha már a doni katasztrófa kerül szóba.

Megint csak nem igaz, hogy a bűnös vezetés kétszáz ezer magyar katonát hajtott a halálba a Donnál. A magyar 2. hadsereg vesztesége 96 016 fő volt 1943. január 1. és 1943. április között. Ebből 28 044 fő volt a sebesültek száma, őket hazaszállították. A szovjet rádió szerint pedig 26 ezer hadifoglyot ejtett a Vörös Hadsereg az áttörés idején.

A hadsereg elesett és eltűnt katonáinak száma tehát 41 972 főre tehető. A többiek hazakerültek. Ez több mint száz ezer embert jelent az eredetileg 204 334 fős hadseregből. Azt már ide sem merem írni, hogy nem utolsósorban Jány Gusztáv vezérezredes szinte kíméletlen parancsainak köszönhető, hogy a visszavonulók közül ennyien láthatták meg újra szülőföldjüket.

A szerzőnek el kellene döntenie azt is, hogy amint írja, a korabeli sajtó valóban agyonhallgatta-e a katasztrófát, vagy a Nemzeti

Újság vezércikkben szólította fel a társadalmat, hogy ne is beszéljenek erről a csapásról. Mert egy sorral lejjebb már ezt állítja.

Nem mellesleg ha már veszteség, nem beszélnek róla, de a kormányzó fia is hősi halált halt a Donnán, igaz nem a január 12-i áttörésnél, hanem még 1942 augusztusában, a nagy hídfőcsaták idején. Őt is odadozták volna?! Akár úgy is mint kormányzóhelyettest s a kormányzói poszt örökösét?!

A szerző szerint sok hazakerült katona lett tagja itthon a fegyveres ellenállásnak. Az előbb még azt taglalta, hogy mindenki odaveszett, de most meg azért voltak, akik itthon ellenállók lettek. Hát persze, nyilván többen is önként tettek így, másokat viszont fogságba ejtettek a szovjetek a budapesti harcok során, s a magyar, illetve a német állások ellen fordították őket. Előlről egy MG43, hátulról pedig egy Maxim nézett rájuk. És sem a németek, sem pedig az oroszok nem tréfáltak. Az sem igaz, hogy egyetlen politikus sem járt kint a magyar 2. hadseregnél. Nagy Vilmos honvédelmi miniszter 1942 októberében megsemmisítette odakint a csapatokat, mint a kormány tagja.

Kerecsényi Zoltán figyelmeztet a napjainkban észlelhető „veszélyekre” is, például a Horthy-rendszer restaurációjára, ahogy írja. Azaz visszajön minden, ami akkor doni végzetünkhöz vezetett. Ezek szerint lesz egy új Don is, és nyilván úgy gondolja, hogy akad majd olyan hülye politikus is a nemzeti oldalon, aki megint hadat üzen az oroszoknak...

Egy Ady-idézettel zárul a cikk, mely szerint addig ugrál itt a nemzeti kurzus, amíg „A vége az lesz, hogy úgy kitessekelnek bennünket innen, mintha itt sem lettünk volna”. Tényleg? Ehhez nem kell Tisza István, de nem kell Horthy, s nem kellene Horthy „bűnei” sem.

Ezer év óta próbálnak kitessekelni minket innen. Igaz, most talán jobban, mint bármikor valaha.

Ratkay Zoltán Imre: Kegyeleti megemlékezés Mosonmagyaróváron a Doni áttörés 70. évfordulóján

A Honvéd Hagyományőrző Egyesület helyi szervezete és a Vitézi Rend a Doni áttörés 70. évfordulóján kegyeleti megemlékezést tartott az Óvári öregtemetőben. Vasárnap, január 13-án a magyaróvári Szt. Gotthárd-plébániatemplomban Dr. Kökény László nyug. esperes plébános hálaadó istentiszteletet mondott a meghalt katonáért.

A templomból vonultunk a Hősi Halottak Kegyeleti Kápolna falánál lévő emlékhelyhez, ahol díszőrséget adtunk. A Himnusz eléneklése után Hatos Dezső elnök köszöntötte a megjelenteket. Emlékbeszédet mondott Lendvai István ny. honvéd százados. A doni hősök emléke kötelez. A HOHE tagok kötelességüknek érzik a hagyomány ápolását és a megemlékezéseken való részvételt. Emlékeztünk a magyar katonák hősiességére, akik esküjükhöz híven kilátástalan helyzetben vívták küzdelmüket a többszörös túlerővel szemben.

Koszorúzás, gyertyagyújtás után a Székely Himnusz eléneklésével ért véget a megemlékezés. Délután 15 órakor a Darnózseli községben, a temető mellett lévő II. világháborús emlékhelynél szintén megkoszorúztuk a kopjafát. Fazekas Zoltán polgármester mondott megemlékezést, a helyi Ószirozsa Nyugdíjasklub Énekkara énekelt régi szép katonai és egyházi dalokat.

Mosonmagyaróvár. Beküldte: Ratkay Zoltán Imre

Kiss Judit (Miskolc): A doni katonák egyszerre hősök és áldozatok

Beküldte: Fekete Dénes

A hetven éve történt doni áttörés hőseire, áldozataira emlékeztek Miskolcon a Szemere kertben lévő kopjafánál. A kegyelet koszorúinak elhelyezése mellett fejet hajtottak a miskolci és borsod megyei hősök előtt is.

A Doni Bajtársi és Kegyeleti Szövetség Miskolci Csoportja szervezésében a Szemere kertben felállított kopjafánál emlékeztek meg a doni áttörés 70. évfordulójáról, az áldozatokról, hadifoglyokról, és a 2. magyar hadsereg 7. hadtestében szolgáló miskolci és borsodi katonákról, akik hősök is voltak egyben, hiszen hatalmas túlerővel néztek szembe – tették ezt kevés fegyverrel, esélytelenül, ám mégis bátran.

Nt. Szabó Sándor református lelképásztor, önkormányzati képviselő Pilinszky János egy versének címét idézte fel, majd kiemelte, a doni események körülményeinek további kutatásával, az emlékezés segítségével a jelenben élők kinyithatják a „beteg könyvet”.

– A magyar történelem legnagyobb veresége és vesztesége volt a doni áttörés. Katonáink a többszörös túlerővel szemben, amely jobb fegyverzettel volt felszerelve, hősiiesen helytálltak. Az eseményről pontos adatok ma sincsenek, ám a történészek azt állítják, 120 ezer fő sebesült

meg, tűnt el, halt hősi halált a csatában, amelyben a magyar hadsereg 200 ezer katonája harcolt – hangsúlyozta Szabó Sándor.

A megjelenteket a református lelkipásztor emlékeztette arra is, hogy erről a katasztrófáról sokáig nem volt szabad beszélni. Mint mondta, ha mégis szó esett a doni áttörésről, az politikai, vagy ideológiai felhanggal történt. Az önkormányzati képviselő beszélt a vereség előzményeiről is, s kiemelte, az a hazaszeretet, amely a veteránokat jellemzi, példaértékű.

A megemlékező beszédet követően az egybegyűltek az avasi református lelkipásztorral közösen imádkoztak a doni hősökért, majd elhelyezték a megemlékezés koszorúit. Miskolc város képviselőjében *Papp Zsolt*, a polgármesteri hivatal Humán Főosztályának vezetője helyezte el a koszorút a kopjafánál, majd a Doni Bajtársi és Kegyeleti Szövetség Miskolci Csoportja képviselői hajtottak fejet az áldozatok előtt.

A megemlékezés koszorúit többek között több vitézi rend, hagyományőrző társaság, a történelmi nemzetőr szövetség, illetve közhasznú egyesület és a tartalékosok országos szövetségének megyei képviselői is elhelyezték, s tiszteletüket fejezték ki a Lévay József Református Gimnázium és Diákotthon diákjai is.

A doni áttörésnek három miskolci túlélő, veterán katonája is van – a legidősebb egykori katona 92 éves –, ám egészségi állapotuk és az időjárási körülmények miatt nem tudtak részt venni a 70. évforduló megemlékezésén.

A Donnál rótták le kegyeletüket

MH, 2013. január 14.

A sírokhoz itthonról hozott magyar földet vittek

Az Országgyűlés elnöke, Kövér László felhatalmazása alapján, a magyar törvényhozás képviselőjében Papcsák Ferenc (Fidesz) képviselő róttá le kegyeletét a hét végén a Don-kanyarban a 2. magyar hadsereg elhunyt katonái sírjainál. A magyar delegációban részt vett a doni hadisírok kutatásával régóta foglalkozó Mártha Tibor fényeslitkei polgármester és a Bölcskei Gusztáv

református püspök nevében megemlékező Angyalosy Zsolt református lelkész.

A delegáció ellátogatott többek között Scsusje, Uriv, Rudkino, Boldirevka, Jekatyarinkovka sírjaihoz. A sírokhoz magyar földet is elvittek. A helyiek nagy szimpátiával fogadták őket, mint mondta, vannak közös orosz–magyar katonatemetők is. Hozzátette: a hetven évvel ezelőtti, határainktól több mint ezer kilométerre lezajlott eseménysorozat a magyar történelemben csak a muhi és a mohácsi csatavesztésekhez hasonlítható tragédia.

Megemlékezések országszerte a doni tragédia évfordulóján

MTI, 2013. január 12.

Megemlékezés-sorozatot tartott a hétvégén, a doni katasztrófa 70. évfordulóján a Honvédelmi Minisztérium országszerte. 1943. január 12-én kezdődött a második világháborúban a szovjet Vörös Hadsereg támadása a Don-kanyarban, ahol napok alatt szinte teljesen megsemmisült a kétszázéves 2. magyar hadsereg; ez volt a magyar hadtörténet legnagyobb veresége.

A HM, valamint a Nemzeti Emlékhely és Kegyeleti Bizottság közös szervezésében megemlékezést tartottak Pákozdon, a Katonai Emlékparkban, ahol Benkő Tibor vezérkari főnök felavatta a nemzeti emlékhelyet megjelölő oszlopot (sztélét), beszédet mondott L. Simon László, az Emberi Erőforrások Minisztériumának kultúráért felelős államtitkára és Szakály Sándor hadtörténész.

Ugyanaznap szintén Pákozdon, a doni kápolnában beszédet mondott Vargha Tamás, a HM parlamenti államtitkára. Megemlékezést tartottak továbbá Gyöngyösön és Hódmezővásárhelyen, utóbbi településen Németh László esperes mutatott be gyászmisét. A budapesti Nyílt Társadalom Archívumban a doni tragédiát és utóéletét filmhíradók, a fronton készült fotóanyag és egyéb korabeli dokumentumok segítségével bemutató kiállítást nyitott meg Ungváry Krisztián történész és Závada Pál író.

Vasárnap reggel Keszthelyen szentmisével emlékeztek meg az áldozatokról, a szertartást koszorúzás követte, majd városi megemlékezés. Kaposváron a Mártírok és Hősök Közalapítvány szervezésében tartottak gyászünnepséget. Kecskeméten a Honvéd Hagyományörző Egyesület, a Történelmi Vitézi Rend és a Magyar Nemzetőrség területi szervezete rendezett megemlékezést, amelyen Kenyeres Dénes nyugállományú alezredes mondott beszédet, ezt istentisztelet követte, majd koszorúzás a második világháborús emlékműnél.

Vasárnap a fővárosi Holokauszt Emlékközpontban megemlékezést rendezett az intézmény, a HM, a Munkaszolgálatosok Országos Egyesülete és a Nácizmus Üldözötteinek Országos Egyesülete. Az eseményen a honvédelmi miniszter emléktáblát avatott az áldozatok tiszteletére, és megnyitották a háború alatti munkaszolgálat történetét bemutató, *Lapátos hadsereg* című virtuális kiállítást. Az áldozatok emlékére a minisztérium tábori lelkészi szolgálatának vezető rabbijai és püspökei mondtak zsoltárt és imát.

A hétfőn a katonai alakulatok is megemlékezéseket tartottak, egyebek mellett Balatonfűzfőn, Debrecenben, Győrött, Szombathelyen és Tatán. A megemlékezések hétfőn is folytatódtak országsszerte.

Kint, a folyónál. Sinkovics Ferenc beszélget Szakály Sándor professzorral (részletek)

MH, 2013. január 12.

1943. január 12-én indult meg a szovjet Vörös Hadsereg nagy támadása a Donnál álló magyar 2. hadsereg állásai ellen. Az elmúlt hetven esztendőben szinte mindent elmondtak már erről a katasztrófáról, amely a magyar balsors egyik meghatározó szimbóluma lett. Az önvád és az önmarcangoló tépelődések helyett inkább az a dolgunk hét évtized múltán, hogy fejtsünk a hősök előtt. Szakály Sándor történésszel beszélgettünk.

-Mennyire volt perdöntő a későbbi katasztrófa szempontjából a magyar 2. hadsereg elhelyezkedése, mélységi tagolás nélküli védelme a Donnál?

-Meghatározó volt. Egy több mint 200 kilométeres arcvonalszakasz jutott Jány Gusztáv hadseregére, ami irreális volt, különösen ha hozzávesszük ehhez a fegyverzetben, különösen a harcokocikban és a páncéltörő ágyúknak mutató hiányt. Ráadásul ezen az arcvonalszakaszon két jelentős - és néhány kisebb - hídfőt is a kezükben tartottak a szovjetek a Don innenső partján, később ezekből, konkrétan Urivból és Scsucsjéből indították a támadásukat január 12-én, illetve január 14-én. Ne feledjük azt sem, hogy Sztálingrádtól északra helyezkedett el a magyar hadsereg, ott pedig sorra vereséget szenvednek a fegyvertárs országok, így a németek, az olaszok és a románok is. Itt tehát nem egyedül a magyar 2. hadsereg összeroppanásáról van szó.

-Ezt a vereséget egyenesen Mohács tragédiájához szokták hasonlítani...

-Felesleges összehasonlításokat tenni. A doni magyar vereség csupán egy apró epizód volt a keleti hadműveleti területen, egy nagyobb szovjet támadási terv kisebb mozaikdarabja. Az már más kérdés, hogy a magyaroknak mit jelentett az, amikor elveszítették a legerősebb hadseregük negyven százalékát. De legalább ekkora veszteség érte később, 1944. nyarán a Kárpátok előterében a magyar 1. hadsereget, s ha a százalékokban kifejezhető arányokat tekintjük, akkor kimagaslóan magasnak látjuk a Budapestet védő honvédegyeségek veszteségeit is!

-Mégis mitől került akkor ennyire előtérbe a doni katasztrófa?

-Furcsa, de attól, hogy a három magyar hadsereg közül csak Jány Gusztáv hadseregének maradtak meg az iratanyagai. Már az 1950-es években feldolgozták ezt az akkori történészek, de ezek alapján írta meg Nemeskürty István híressé vált könyvét 1972-ben. Így juthattunk el oda, hogy a magyar 2. hadsereg veszteségei jelképezik a magyar nép világháborús veszteségeit, s mélyen be is ivódott a köztudatba.

-Ez az iratanyag tálcán kínálta magát a szocialista propagandának.

-Abszolút. Ebben találták meg Jány elhíresült parancsát, amelyben azt írja, hogy a hadsereg elvesztette a becsületét. Ezt a parancsot aztán nemcsak Jány s nemcsak a magyar tisztikar, de az egész Horthy-rendszer erkölcsi lejáratására használta a szocialista propaganda. Függetlenül attól, hogy amint megismerte a hadsereg emberfeletti teljesítményét, vissza is vonta ezt a parancsot, megkövette katonáit.

-Miért nem értenek egyet a történészek a veszteségek mértékében?

-Ma már a szakma egyetért ebben, de a politika mindig igazítani szeretne az adatokon, ahogy érdekei kívánják. Az 1950-es években 140 ezer főt is meghaladó veszteségekről is írtak, de még ma is sok laikus azt hiszi, hogy úgy, ahogy volt, odaveszett az egész hadsereg. A valóságban 96 016 fő hiányzott az 1943. január 1-jén regisztrált 204 334 fős létszámból az év áprilisában. Ebből 28 044 ezer fő volt a hazaszállított sebesültek száma. A szovjet rádió szerint 26 ezer hadifoglyot ejtett a Vörös Hadsereg, és 41 972 volt az elesettek és az eltűntek száma. A politika visszataszító játékot űzött ezekkel az emberekkel. **De mára eljutottunk oda, hogy január 12-én hősként emlékezhetünk az elesett magyar honvédekre és munkaszolgálatosokra.**

Elhunyt Rózsás János történész, a “magyar Szolzsenyicin”, a Gulag-foglyok krónikása
MTI, 2012. november 2.

Életének 87. évében nagykanizsai otthonában november 2-án váratlanul elhunyt Rózsás János író, történész, a magyar Gulag-foglyok krónikása - tudatta a család az MTI-vel.

Rózsás János - akit gyakran a “magyar Szolzsenyicinnek” is neveznek - 1926. augusztus 6-án született Budapesten. 1940-től segédtisztviselő, jegyzősegi írnok, majd főmérnöki titkár volt. 1944 decemberében a Vörös Hadsereg letartóztatta, az volt a vád ellene, hogy önként harcolt magyar levontként a Szovjetunió ellen. 1944 és 1953 között a szovjet

Gulag kényszermunkatáborokban raboskodott. Két évet töltött Ukrajnában, majd éveket az észak-uráli Szolikamszk erdeiben. Az utolsó négy esztendőit Kazahsztánban dolgozta le, Karabas és Szpasszk után Ekibasztuz bányászvárosában.

Alekszandr Szolzsenyicinnel, a későbbi Nobel-díjas orosz íróval ez utóbbi városban ismerkedett meg, három évet töltöttek együtt.

Rózsás Jánost 1962-ben a Szovjetunió Legfelsőbb Bírósága rehabilitálta. A történész-író 1997 óta a Magyar Írószövetség tagja. Könyvei a rendszerváltás előtt csak külföldön jelenhettek meg: Münchenben adták ki 1986-ban a *Keserű ifjúság*, 1987-ben az *Éltető reménység* című műveit.

1995-ben már Magyarországon jelent meg a *Duszja nővér*, 2000-ben a GULAG-lexikon és 2005-ben a *Leventesors*. Zala megye és Nagykanizsa díszpolgára 2001 augusztusában megkapta a Magyar Köztársasági Érdemrend lovagkeresztjét. 2003-ban a Magyar Művészeti Akadémia aranyérmével tüntették ki. 2011 augusztusában vette át a Magyar Köztársasági Érdemrend középkeresztjét (polgári tagozat) a Gulag szörnyűségeinek - az egyetemes történettudománynak fontos forrásanyagot jelentő - kutatásáért, tapasztalatainak emlékiratokban való megörökítéséért, példaértékű életútja elismeréseként.

Amint arról már tájékoztattunk, 86 éves korában, nagykanizsai otthonában, 2012. november 2-án reggel, családtagjai körében csendben elhunyt nagyra becsült barátunk, a kiváló magyar, Rózsás János.

Nagykanizsa város a díszpolgárát november 17-én, szombaton temeti. Nagykanizsán a szertartás az engesztelő szentmisével a felsővárosi római katolikus templomban kezdődött. Az elhunytat koporsóban, a városi temetőben nagyszülei, szülei és nem rég elhunyt felesége mellé helyezték.

A Magyarok Világszövetsége számos tagja és tisztségviselője részt vett a temetésen, v. Oláh István térségi elnök vezetésével. Készülve az elmúlásra, 155 nappal elhunyt előtt Rózsás János megírta életrajzát is.

MVSZ Sajtószolgálat

“Senkit nem lehet a nemzetből kitagadni” – emlékezés a magyarországi németek elűzésére
MTI, 2013. január 19.

Az Országgyűlés tavaly decemberben nyilvánította január 19-ét a magyarországi németek elhurcolásának emléknapjává. 1946-ban ezen a napon indult el az első vagon Budaörsről, amivel kezdetét vette a magyarországi svábok kitelepítése. A parlament a határozat szerint “tisztelettel adózik mindazok előtt, akik a megaláztatások, elhurcolások áldozatai voltak”.

Balog Zoltán miniszter a magyarországi németek elhurcolásának emléknapján hangsúlyozta, hogy senkit nem lehet a nemzetből kitagadni. Megjegyezte, “bűnt bűnnel jóvátenni nem lehet, vélt bűnt bűnnel jóvátenni még kevésbé, és vélt bűnt kollektív büntetéssel végképp nem. Ez történt, amikor két népcsoportról, a németekről és a magyarokról is kimondták, hogy kollektíven bűnösök valamiért, amiért politikusok, a politika és személyesen emberek felelősek, de egy nép, egy népcsoport sohasem” - tette hozzá az első alkalommal megtartott országos megemlékezésen. Balog Zoltán kitért arra, hogy **amikor 1946-ban elindultak a marhavagonok Németországba**, akkor a magyarországi németek voltak azok, akik kitűzték a vagonokra a magyar zászlót, amelyekre azt írták: “Isten veled, hazánk”.

A miniszter hangsúlyozta: az emlékezés kultúrájára van szükség Magyarországon minden gaztettel és gonosztettel szemben. Rámutatott: az emlékezés mindig a megbékélést szolgálja, s ennek beteljesedése lehet 2014-ben, hogy az új Országgyűlésben németül, saját anyanyelvén szólalhatna meg valaki. A tárcavezető magyarul tartott megemlékezése után németül szólt a jelenlévőkhöz.

Ritter Imre, a Pest Megyei Német Önkormányzat elnöke az előbb német, majd magyar nyelven megtartott beszédében a magyarországi német önkormányzat képviselőjében üdvözölte a magyar parlament tavaly decemberi, az emléknapról szóló döntését. Kiemelte: az “elhurcolást” a magyarországi németsegnél sokan a malenkij robottal kötik össze, január 19. azonban az elűzés, a kitelepítés emléknapja.

A kitelepítettek megható emlékműve Duna-bogdányban. Fotó: T.G.

Kitért arra is, hogy még ma is sok téves elképzelés él ezekről az időkről. Közölte: a kitelepítés nem külső parancsra történt, az

akkori kormány volt az, amely a döntést hozta, ugyanakkor ezzel nem lehet levenni a felelősséget a nagyhatalmakról.

Ritter Imre ünnepi beszédében úgy fogalmazott: Magyarországnak egyedülálló lehetősége van, hiszen a nemzetiségekkel kapcsolatban valóban példamutató nemzetiségi politikát folytathat, s a magyarországi nemzetiségek büszkén vallják magukat magyarnak. Magyarországot szülőföldjüknek tekintik, amelytől nem kívánnak elszakadni, nem kívánnak sem területi autonómiát, “ne adj Isten, önálló parlamentet”, nem kívánnak kettős állampolgárságot, “s nincs egyetlen olyan követelésük sem, amely politikai problémát, bonyodalmakat okozhatna”. Hozzáfűzte: “ha a magyar politika a határon belül ilyen nemzetiségi politikát fog folytatni, annak hosszú távon a legnagyobb nyertesei a határon túli magyarság és az egész magyar nemzet

lesz”. Az ünnepségen jelen volt Matei Hoffmann, Németország magyarországi nagykövete, Hubert Kausl osztrák attasé, valamint a Nemzeti Emlékhely és Kegyeleti Bizottság képviselőjében Zsigmond Attila. A megemlékezés keretében a résztvevők elhelyezték a kegyelet virágait a kitelepítési emlékműnél, az áldozatokra harangzúgással emlékeztek.

Fekete Dénes: Karácsonyi gyertyagyújtás Miskolcon

A *Volt Hadifoglyok Bajtársi Szövetsége* Borsod-Abaúj-Zemplén megyei csoportja 2012. december 19-én tartotta éves közgyűlését. *v. Feledy Péter* titkár köszöntötte a megjelenteket, majd *Tóth Béla* megyei elnök számolt be az év fontosabb eseményeiről. Annak ellenére, hogy a hadifogságot megjárt tagok átlag életkora 90 év körül van, sokan közülük részt vettek a főleg Miskolci hagyományörző rendezvényeken, koszorúzásokon. Ezek közül kiemelte a Miskolci Herman Ottó Gimnáziummal közösen, májusban tartott Tízés honvéd napot, melyen az I. világháborúban harcolt miskolci alakulatról emlékeztek meg. De jelen voltak a nemzeti ünnepeken tartott megemlékezéseken, a Hősök Napi koszorúzáson is.

2012-ben – Miskolc és Kazincbarcika városok Önkormányzatainak támogatásával – két külföldi utat tudtak szervezni a hazájuktól távol elesett magyar katonák emlékhelyeinek felkeresésével. Júniusban Dél-Lengyelországban, novemberben Kárpátalján került több magyar katonai temetőben virág honvédek sírjára. Ezekben az utakon mindig velük voltak a „Hermanos diákok”, akik a hagyományok ápolását viszik majd tovább.

A beszámolót követően került sor a négy gyertya meggyújtására, melyek a fronton elesettekért, a hadifogságban elhunytakért, a háború civil áldozataiért és a hazatérés óta meghalt bajtársakért égtek. Nyugodjatok békében!

A Herman Gimnázium tanulói énekszámokat, szavakat tartalmazó nagyon szép ünnepi műsort adtak. Felkészítőjük *Nagy Iván* tanár úr volt. A rendezvény ebédrel, majd baráti beszélgetéssel zárult.

Fekete Dénes: Megemlékezés Miskolcon a Málenkij robotra elhurcoltakra

Miskolc m.j.v. szervezésében 2013. január 23-án emlékeztek arra a mintegy 400 diósgyőri ártatlan lakosra, akiket csak német nevük miatt gyűjtött össze 1945 januárjában ezen a napon a várost megszálló szovjet hatóság és hurcolták el őket több éves kényszermunkára a Donyeci szénbányákba. A korabeli eseményeket Somorjai Lehel, a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Levéltár igazgatója idézte fel, majd Mikolai Vince, diósgyőri rk. plébános mondott imát az áldozatokért. A rendezvényen **egy túlélő**, a 86 éves Árvay Zoltánné, született Wágner Ella is jelen volt. Elmondta, hogy a diósgyőri moziból gyalogmenetben mentek le a Miskolc-Gömöri pályaudvarra, ahol marhavagonokban rakták őket, majd több napos út után érkeztek meg Dombászba. 18. életévét itt töltötte be. A szénbányába osztották be, de a rossz ellátás és a vékony öltözet miatt a nagy hidegben súlyosan megbetegedett. Felgyógyulása után könnyebb munkát kapott, majd 14 hónap után - betegsége miatt - 1946 márciusában hazaküldték. A többiek maradtak még, így Dezső bátyja is, aki betegségben 1946 októberében 22 évesen hunyt el és kint van tömegsírban eltemetve. Ella néni hazatérte után a Diósgyőri Kohászat vegyészeten dolgozott 40 évig, innen ment nyugdíjba. Elmondta, hogy még páran élnek a hazatértek közül. Miskolc Önkormányzata nevében Kiss Gábor alpolgármester és Kákóczki András osztályvezető koszorúzott. A megemlékezés virágait a következő szervezetek elhelyezték el az emléktáblánál a FIDESZ városi szervezete, a Volt Hadifoglyok Bajtársi Szövetsége megyei csoportja, a Miskolci Német Önkormányzat, s a Vitézi Rend.

Hét életpályát ismertek el

MH, 2012. december 22.

Mások mellett hazaszeretete miatt **vitész Somogyvári Gyulát**, irodalomtudósi munkásságáért Czine Mihályt, kiemelkedő néprajztudósi tevékenységéért Györffy Istvánt díjazták 2012. december 22-én posztumusz elismerésként a Magyar Örökség Díjjal a Magyar Tudományos Akadémia épületében.

A Magyar Örökség és Európa Egyesület elismerésében részesül Böszörményi Gergely hitet és kultúrát megőrző tevékenysége, Györffy István néphagyomány- és tehetségmentő munkássága, Kassai Lajos a magyar lovasíjászatot újjáteremtő tevékenysége, vitész Somogyváry Gyula hazaszeretete, Zelnik József kultúraszolgálata, Czine Mihály irodalomtudósi és pedagógusi életműve, valamint a Balázs Dénes és Kubassek János által létrehozott Magyar Földrajzi Múzeum.

Takaró Mihály író, költő, irodalomtörténész szerint Somogyváry Gyula személyében a költőt, a regényíró, a hős katonát, a közéleti személyiséget, az országgyűlési képviselőt, a német fasizmus és a magyar kommunizmus által egyaránt üldözött, a magyarság valódi érdekei mellett rendíthetetlenül kiálló és azért mártíriumot is szenvedni hajlandó férfi emlékét ünnepeljük a díjjal.

Ide kapcsolódnak Borbás Károly méltató szavai:

v. Somogyváry Gyula, írói nevén Gyula diák (*Füles, 1895. április 21., + Budapest mellett, 1953. február 12.) író, újságíró, országgyűlési képviselő. Fiatalon megmutatkozott az irodalomhoz való vonzódása, 13 évesen jelent meg első írása nyomtatásban egy vidéki lapban. Az I. világháború alatt 3 évet szolgált az orosz, román és olasz fronton. A háború végén tartalékos főhadnagy volt, 1918-ban betegség miatt tért haza. Ez követően részt vett az ellenforradalmi szervezkedésben. Ebben az időben irredenta versei jelentek meg. Érdemeiért 1921-ben Horthy Miklós vitézzé avatta. A hangjáték (a magyar elnevezés tőle származik) magyarországi meghonosítója. Az 1920-as évek elején Gyula diák néven verseket, később történelmi és világháborús regényeket, színműveket, némi németellenes éllel.

Náciellenes megnyilvánulásai miatt két nappal Magyarország német megszállása után, 1944. március 21-én a németek letartóztatták és a mauthauseni koncentrációs táborba vitték. 1945-ben hazatért, de a kommunista rendszer nem vette tudomásul érdemeit, humanista szellemiségét. Időközben leányát koholt vádak alapján tíz esztendeig tartó Gulag-rabságra ítélték, fiát hadifogolyként a Szovjetunióban tartották. 1950-ben budai lakásán az ÁVO lefogta és Kistarcsára internálta. A kistarcsai táborból a fővárosba szállítás közben szívroham következtében halt meg 1953-ban.

1995-ben emléktáblát állítottak tiszteletére a budapesti Ybl téri lakása közelében. Műveit sorra újra kiadták. Ismertebb művei: *Virágzik a mandula*, *Ne sárgulj fűzfa*, *És Mihály harcolt*, *És mégis élünk*, *A badtest hű marad*.

“Nem lehet elfeledni Bauer Sándor és Jan Palach tettét”

MTI, 2013. január 28.

Nem lehet elfeledni Bauer Sándor és Jan Palach tettét, mert ez az emlékezés a garancia arra, hogy sosem térnek vissza azok a szörnyű idők, amelyek életük feláldozására készítették őket – mondta Helena Bambasová budapesti cseh nagykövet a rákospalotai temetőben.

Bauer Sándor 1969. január 20-án felgyújtotta magát a Magyar Nemzeti Múzeum kertjében, így tiltakozva Magyarország szovjet megszállása ellen. Tetteivel a cseh egyetemista, Jan Palach példáját követte, aki néhány nappal korábban hasonló módon tiltakozott a szovjet agresszió ellen.

Az MHBK Központi Vezetőjének felhívása

Kérek minden Főcsoportvezetőt ill. Csoportvezetőt, hogy 2013-as, Zrínyi Alapra szóló hozzájárulásukat, ami a HADAK ÚTJÁN kiadását biztosítja, legkésőbb 2013 május 10.-éig legyenek szívesek postázni. Kanada és Ausztrália, amint a múltban is, a csekket vagy pénztalványt Borbás Károly címére küldje (Mr. K. Borbás, 186 Stephen Dr., #412, Toronto, ONT., M8Y 3N6, Canada); az USA, Dél-Amerikai és európai csoportok ill. főcsoportok pedig erre a címre küldjék: Mr. P. Mariahazy, 10616 Wakefield Ave., Westchester, IL 60154, USA). Ne haragudjatok, hogy külön Körlevél helyett a Hadak Útján-t használom erre a fontos felhívásra. Előre is köszönöm a figyelmes megértést és a kérelem teljesítését.
Bajtársi üdvözlettel, Simonyi László, központi vezető

Csibi Lóránd jelentése a Clevelandi MHBK bálról

2013. január 26-án került megrendezésre a Cleveland Airport Marriott Hotel báltermében a Magyar Harcosok Bajtársi Közössége Clevelandi Főcsoportja által megszervezett 60. Bál. A díszvendégek közt volt **Andaházy Géza, az MHBK központi bizottságának életre szóló tagja és mindenkori tb. elnöke**, Böjtös László, tb. főkonzul, Siklódi Sándor, a Szent Imre katolikus egyházközség lelkipásztora, Kalmár Ferenc, a Washingtoni Magyar Nagykövetség politikai és hadügyek osztályának munkatársa, és Peller Miklós és neje Ildikó.

A bál kezdetekor a John Carroll Egyetem Tartalékos Tisztképző Díszgárdája nyitotta meg az ünnepi jótékonyági bált a zászlók felvonultatásával. Körössy János, a helyi MHBK elnöke az MHBK Arany Érdemrendje kitüntetését átadta Peller Miklósnak és Peller Ildikónak, akik a Szt. Imre templom újrainvitásának érdekében az elmúlt két és fél évben fáradhatatlan munkával dolgoztak. A programban szerepelt a clevelandi elsőbálozók bemutatója, akik a következők voltak: Szentkirályi Hanna, Duna Klári, ifj. Szabados

László és Pigniczky Keve. Ők a Szélpál Zsófia és Tábor Mátyás által rendezett keringőt adták elő.

A bálon kb. 200 vendég vett részt és megválasztották a bál királynőjét, Chmielewski Emese személyében (szülei: Steve és Franciska Chmielewski). A 2013-as év debütánsa Szentkirályi Hanna volt, akinek szülei Szentkirályi Pál és Juci. Úgyszintén a 2013-as ifjúsági elnök Szigeti Mátyás lett, szülei Szigeti Louis és Joanne.

A Clevelandi Bocskai Rádió két szerkesztője a rendezők díszmeghívottjai voltak.

A talpalávalót a kanadai Szinkron együttes szolgáltatta, színvonalas és minden korosztályt kielégítő zenével. Bizony utolsók közt jöttünk el, miután a 97. életévét taposó Andaházy Géza bácsi elénekelt nekünk kedvenc nótáját, ígéretet téve, hogy jövőre is ugyanott fogunk újra találkozni.

A bál nem jöhetett volna létre **Körössy János MHBK főcsoportvezető, Körössy Keresztesy Ildikó főrendező és Körössy Simpson Kiki pénztáros** önfeláldozó munkája nélkül. Hálás köszönet mindenkinek, aki részt vett a szervezésben és a lebonyolításban.

57. MHBK Gálából Calgaryban (beküldte Magas Dóra)

Szerencsére a beígért hóesés elmaradt és szép napsütésre ébredt a város. A fiatalok örültek és egyben izgalommal várták, hogy a hosszú hónapok táncpróbái után felléphessenek.

A bál Calgary egyik legszebb szállodájában, a Westin Hotelben volt megtartva. Az ifjaknak már délben a szállodában kellett lenniük, hogy a helyet megismerkedjenek, ruháik a kellékekkel együtt elkészítve katonás rendben álljanak.

Este fél hatkor kezdődött a pezsgős fogadás ahol már itt-ott lehetett látni a lányok megvillanó fehér ruháit és a fiúkon levő szép zöld atillákat. A hölgyek a gyönyörű estélyi ruhában és a férfiak szmokingban igen fess, választékos képet mutattak.

A kanadai és magyar himnusz eléneklése után a megjelent főasztali vendégeket mutatták be. Jelen voltak a helyi Kanadai Véderő, a Kanadai Királyi Csendőrség, és a Városi Rendőrség vezetői. Úgyszintén Alberta Tartomány képvisellete s Calgary város polgármestere, His Worship Naheed Nenshi. A felharsanó palotáshoz valló dallamra, a gyönyörű színes, hagyományos magyar díszruhában lévő lányokat délceg magyar fiatalemberek vezették be. Megható volt látni a húsz szép fiatal párt, akik lelkesen, ropogósan járták ezt a hagyományos táncot. Oly nagy volt a sikerük, hogy nem engedték őket el, meg kellett ismételnék az utolsó részt. Az arcokon látszott a csodálat, bámulat a táncosok felé. Mind ezek után felszolgálták az ízletes vacsorát.

Ezután az elsőbálosok tánca következett. Nem mindennapi látvány tizenkét pár üde fiatal egy ilyen alkalommal látni. A lányok csodálatos, habos fehér estélyi ruhában, az elegáns szmokingban derék fiatalemberek karján jelentek meg, ahol páronként előrelépve név szerint mutatták őket be a közönségnek. Nem tudom, maradt-e egy szem könny nélkül. A sok szülő, nagyszülő, rokon, sok esetben három nemzedék, mind büszkén figyelte őket, gondolom elégtétellel, hogy íme, itt az eredmény, szépen felnőttek a gyerekek. Valószínűleg mindenkinek a saját fiatalsága is az eszébe villant. A keringő dallamára ellettett kecses tánc a romantika hangulatát hozta vissza, s nagy taps volt az eredmény. A műsorban sikeres lefolyása után jó hangulatban folytatódott a szórakozás.

Külön köszönet jár az „MHBK Bálbizottság” minden tagjának odaadó jó munkájáért, kitartásukért és a többi besegítő személyeknek is. Dicséretre méltó a táncokat betanító személyek kiváló eredménye, ami megmutatkozott a táncok bemutatásainál. Nem utolsó sorban köszönet a

zenekarnak a jól összeállított talpalávaló zeneszámokért. Elismeréssel kell lennünk a West Inn Hotel munkatársai felé is, akik hozzájárultak az est sikeréhez.

Utólagosan csak annyit szeretnék hozzáfűzni, hogy remélem a felnövő utódok is igyekeznek a jövőben is a magyar hagyományait gyermekeiknek átadni, szép magyar nyelvezetünkkel együtt. Jó munkát, sok sikert a jövőben is és köszönet a múlt eredményekért.

Bertalan Sári, nagymama és vendég

Csendőrnapi Budapest. A MCSBE tudósítójától

Az egykori kiváló közbiztonsági őrsereget, a m. kir. Csendőrséget ünnepeltük születésének 132. évfordulóján Budapesten 2013. február 16.-án a **Magyar Csendőr Bajtársi Egyesület (MCSBE)** szervezésében.

A Himnusz és a csendőrinduló hangjai után katonai tiszteletadással a bajtársi szervezet képviselőiben koszorúkat helyeztek el a Hadtörténeti Intézet díszudvarán a csendőr hősök emléktábláján: Kelemen József ny. altábornagy és Esküdt Lajos alezredes a Bajtársi Szervezetek Országos Szövetsége, Juhász István r. ezredes a rendőr és határőr szervezetek, Kovács Gábor ezredes a Tartalékos Katonák Szövetsége, v. Mile Lajos nőr. tábornok az 56-os Magyar Nemzetőrség, v. Fodor Pál a Vitézi Rend, v. Kiss Imre a Szent Korona Szövetség, Harmatos László, Kondacs László, a tb. csendőrörök, v. Ságvári Pál ny. honvéd alezredes és Bazsó Lajos ny. határőr százados a volt m. kir. Csendőrség valamint a Magyar Csendőr Bajtársi Egyesület képviselőiben. A hősi halál halt csendőrök lelki üdvéért Szemeti Ferenc lelkész ezredes mondott imát. Majd a Szózáttal fejeződött be a Csendőrnapi kegyeleti része a HIM-ben. A központi Csendőrnapi MCSBE-en kívül álló okok miatt a Budapesti Szent Margit Gimnázium Apor termében folytatódott. Egyperces néma főhajrással tisztelegtünk a legutóbbi Csendőrnapi óta eltávozott csendőr bajtársaink, s a doni katasztrófában, a "budapesti kátlanban" és a budai bekerítésből kitörésben hősi halált halt, megsebesült, hadifogságba esett m.kir honvédek, csendőrök és német bajtársaik emléke előtt.

Ünnepi köszöntőjében **v. Ságvári Pál elnök** kiemelte: "Azt a kiváló közbiztonsági Testületet ünnepeljük, amely örökre beírta nevét a magyar fegyveres erők történelmének arany lapjai közé. 65 éven át békében és háborúban egyaránt híven, becsülettel, vitézül szolgálta a hazát, a közbiztonság ügyét Magyarországon és az emigrációban."

Az ünnepség során ismertették Magyarországról, Ausztriából, Németországból, Felvidékről és a tengeren túli országokból, pl. Ausztráliából írásban, szóban küldött üdvözlőleveleket, amelyekben köszöntötték a MCSBE-et a Csendőrség ügyében kifejtett munkásságáért. A Csendőrség hagyományainak kiemelkedően példás ápolásáért 30 fő különböző elismerésben részesült. Közülük kilenc személy Csendőrségi Érdemkereszt kitüntetését vehetett át az ünnepségen. 45 percben vetítésre került v. Horthy Miklós munkássága és magyarországi újratemetése című DVD film, Robert Parizon német filmproducer alkotása, amelyet a Csendőrnapi résztvevői nagy tapsal köszöntek meg. A 2013 évi sikeres központi Csendőrnapi a Székely Himnusz közös éneklésével fejeződött be a budapesti Szent Margit Gimnáziumban.

A csendőrnapi eseményeiről a fotók a www.magyarcsendorok.hu honlapon találhatóak.

FELHÍVÁS!

2013. SZEPTEMBER 24.-én az 1943-ban avatottak részére, 70. évfordulójuk alkalmából
RUBIN DIPLOMA átadását kezdeményezi a HOHE.

Kérjük 2013. április 30-ig, azok írásban-i jelentkezését, akik erre jogosultak.

Cím: Honvéd Hagyományőrző Egyesület 1581 Budapest Pf. 63

Budapest, 2013. január 27., HOHE elnökség

A budavári kitörés emlékére

Dobai Miklós: Mi is történt 1945. február 11-én?

Tudjuk, ez évfordulója a Budai-várból 1945. február 11-én történt kitörésnek, mely során a 1944. Karácsonya óta a Budai-várban rekedt magyar és német alakulatok maradványai, hátrahagyva a Várhegy pincéiben sebesült és beteg bajtársaikat, elkerülendő a semmi jóval nem kecsegtető fogságba esést megkísérelték a lehetetlent, azaz rohammal kitörni a Vár és Budapest körül kiépített többszörös szovjet gyűrűből.

Mint tudjuk, a Budapest körüli szovjet gyűrű 1944. Karácsonján bezárult, s 1945. január közepén a magyar és német alakulatok, feladva Pestet a Budai várba szorultak vissza. A Hitler által ígért légi utánpótlás akadozott, majd a szükség-repülőterként használt Vérmező eleste után le is állt. A magyar és német parancsnokok, Hindy Iván vezérezredes és Karl Pfeffer-Wildenbruch Obergruppenführer, akik összességében 40-45 ezer ember – nagyjából fele-fele arányban magyar és német katonák – felett rendelkeztek, s akik minden korábbi kitörési engedély-kérelemre Hitlertől elutasító választ kaptak, lőszer és élelem fogytával elhatározták a kitörést. A Berlin felé küldött rádióüzenet után, miszerint kitörnek, összetörték a rádiót, hogy ne vehessék Hitler ismételt tiltó parancsát.

Az 1945. február 11-én este 8 óra körül a Bécsi kapun keresztül a Várfok és az Ostrom utcán kitóduló magyar és német csapatokat, melyek sem tüzérségi támogatást nem kaptak, s nehézfegyverekkel sem rendelkeztek, a kitörést már „váró” szovjetek a Széna és Széll Kálmán tereken félelmetes golyózáporral

fogadták. Az egyenlőtlen küzdelem hamar eldőlt: a fáradt, kiéhezett, lőszerrel alig rendelkező kitörő sereg, azaz józan becslések szerint 44 ezer, fele részt magyar, fele részt német katonából másnapra hozzávetőleg 700 katona érte el a magyar-német vonalakat. Azaz 43 ezer katona odaveszett, amiből, ha az arányok helyesek 21-22 ezer volt a magyar halott.

És itt meg kell állni. Megállni és nem azt boncolgatni, hogy az elesettek hány százaléka szimpatizált a német terjeszkedéssel, hány százaléka volt „náci” (szovjet szóhasználat szerint: fasiszta) érzelmű, hanem fejtetni a katonai esküjükhöz halálukig ragaszkodó, hazájuk fővárosát az ellenségtől (igenis ellenségtől, mert egy katona számára a felettese, a parancsnoka mondja meg ki az ellenség) védő katonák végső erőfeszítése, halála előtt. S hogy nem adták meg magukat, az is érthető, hiszen már 1944 ősze óta magyar földön tevékenykedik a Vörös Hadsereg, s vannak jócskán hírek, hogy az elfoglalt területeken mi történik a fogságba esett honvédekkel. De tudjuk azt is, hogy a Várhegy pincéiben berendezett hadikórházak sebesültjeinek szenvedését a Várba betörő szovjetek nem gyógyszerrel, kötszerrel és érzéstelenítővel, hanem lángszórával rövidítették le.

Igen! Meg kell állni és eltöprengeni azon, hogy a mohácsi csatával azonos embervesztés, miért nem érdemel meg, több mint 60 év után, a hivatalos Magyarországtól kegyeletet. Hogy egy tisztességesen megrendezett állami megemlékezésen elsirassuk azt a kisvárosnyi életerős magyar férfit, köztük a csupa fiatalból álló két Egyetemi Rohamzászlóalj önkéntesit,

ahogy ezt tette Nemeskürty István 1972-ben a doni áldozatokkal a *Requiem egy hadseregért* című könyvében. Megemlékezni, s nem azon fanyalogni, hogy párfős szervezetek miként emlékeznek meg róluk. S mellesleg elsíratni azt a Gerhard Schmidhuber német vezérkari ezredest, aki egy hónappal korábban még megmentette a budapesti gettó maradék 60-70 ezer lakóját, s aki a Lövház utcában ugyanezen harcban esett el.

Igen, ideje már központilag, államilag felmenteni ezeket az elesett katonákat a hamisan csengő „fasiszta” jelző súlya alól, s ezzel felítatni azt a gyászkönyvet, mely még ma is legördül ezekben a hideg február elejei napokban a hozzátartozók sokat látott és még többet tapasztalt barázdált arcán. Ez a feladat a hatalomban lévőkre vár. Mi pedig, civilek, addig is kegyelettel gondoljunk az elesettekre! Legyen mindannyiuk emléke áldott.

Dobozy István, az Adelaide-i MHBK főcsoport vezetője nemrég közgyűlésük jegyzőkönyvében emlékeztet a működés céljára is, nem árt, ha felidézzük:

Az MHBK Működési Céljai (2004)

„A Magyar Harcosok Bajtársi Közossége egy segélyező világszervezet, amelynek főcsoportjai, illetve csoportjai Észak-, Dél-Amerikában, Európában és Ausztráliában működnek. Magyar, II. világháborús katonák szervezték 1947-ben, a Nyugat-Európai emigrációban. A szervezet eredeti tervei ezek voltak: hazafiúság ápolása; egy keresztény-szellemű magyar kormány létrehozása; a vészes kommunizmus ellen harc, és emlékezés, úgymint emlékeztetés fenntartása azokra, akik a szabadságért és demokratikus elvekért életüket áldozták, avagy azokért üldözést szenvedtek. Folytatva ezt a munkánkat, készek vagyunk segíteni úgy morálisan, mint anyagilag minden más hasonló magyar szervezetet, ifjúsági mozgalmat, magyar kulturális rendezvényt és magyar templomainkat, hogy megőrizzük és hirdessük magyar kultúránkat és történelmi hagyományainknak ismeretét és tiszteletét.”

Jack Corn: A drezdai bombázás emlékére

Az Európa sok országából Drezdába menekült polgári lakosság Ellen 1945 február 13-án és február 14-én végrehajtott angol és amerikai kétnapos szőnyegbombázás volt az emberiség történelmének egyik legnagyobb háborús bűncselekménye és egyben ez volt a legrövidebb idő alatt elkövetett, legtöbb áldozatot követelő tömeggyilkosság is, amiben emberek százazrei szenvedtek tűzhalált. 1945. február 13-án és 14-én az angol és amerikai légierő több, mint 1500 bombázója több, mint 5500 tonna hagyományos és gyújtóbombát dobott a légvédelem nélkül maradt városra. A 3-4 emelet magasságú romhalmaz miatt az utcákon közlekedni nem lehetett, és a pokolként lángoló városból az egyetlen kifelé gyalog járható utat az Elba partja jelentette. Ezt az életbe vezető kis ösvényt az alacsonyan szálló angol és amerikai gépek a nagy két

napos bombázás után is napokon át többször bombázták, és a menekülő öregeket, nőket és gyerekeket a fedélzeti gépfegyvereikkel ezrével lőtték bele a folyóba. Volt angol és amerikai kormánytisztviselők, tábornokok és történészek a háború után évtizedekig arra hivatkoztak, hogy a támadások nem a német polgári lakosság ellen irányultak, hanem a még épségben maradt drezdai vasúti csomópontot és a környékére telepített ideiglenes kommunikációs központokat akarták megsemmisíteni. Ennek az állításnak sok más mellett az is ellentmond, hogy a szövetségesek az 1945. február 13-14-i drezdai bombázás előtt és után kétszer, összesen négy alkalommal (1944. október 7-én, 1945. január 16-án, 1945. Március 2-án és 1945 április 17-én) bombázták a drezdai teher- és személyszállító pályaudvarokat.

A bombázások következtében Drezdában elhunytak becsült száma meglehetősen széles skálán mozog, a még mindig erős politikai nyomás alatt tartott történészek 40-50 ezer és

600 ezer közé teszik az elégett, porrá, hamuvá vagy füstté vált emberek számát. A legtöbb becslés 2-300 ezer halottat említ.

Fekete Dénes: Kopjafacsere Miskolcon – MEGHÍVÓ

Tisztelt Bajtársak! Kedves Barátaim!

Tájékoztatlak benneteket, hogy már ez év elején jelentős elmozdulás történt a Miskolc Szemere kertben lévő Doni kopjafa cseréje ügyében. Ezek a következők:

-Szabó Sándor önkormányzati képviselő úr képviselői keretéből sikerült beszerezni a tölgyfa rönköket;
-a fa lefűrészelésre került és ott van Szondy Sándor fafaragó művész műhelyében, aki a tervek alapján a munkát megkezdte.

Az alkotás elkészülte és cseréje után a várható átadás időpontja: **2013. május 26-án** (vasárnap) délelőtt, a Hősök Napján. A tervezett program:

-10 órakor istentisztelet a Kossuth templomban,

-11.30-kor ünnepség a Szemere kertben.

Az átadás pontos idejéről és programjáról értesíteni foglak benneteket. A rendezvényre majd szeretettel várunk benneteket!

Réz Gyula (Ecser): Hagyományőrző találkozó Kápolnán

2013. február 23-24-én – a Heves megyei Kápolna, Kál, Kompolt, Tófalva és Aldebrő községek közös rendezésében – került sorra a „Tarna-völgyi Huszár és Katonai Hagyományőrző Találkozó”. A 164. éve az 1849. február 26-27-én lezajlott **KÁPOLNAI CSATA** emlékére, a „Magyar Honvéddalás Hagyományőrző Csoport és a Magyar Hagyományőr Világszövetség” immáron nyolcadik alkalommal szervezte és bonyolította le a nagyszabású „Emlékcata sorozat”-ot.

Az ország különböző részéből, valamint a határon kívülről érkező derék hagyományőrök 22-én már a délutáni órákban elfoglalták szálláshelyüket. A tradicionális esemény stratégiáját még az est folyamán részletesen ismertette a résztvevőkkel az „Emlékcata” két fő szervezője László Zoltán honvéddalás hadjáratkapitány és Vitkó Egon, a Hagyományőr Világszövetség elnöke.

A huszár és katonai találkozó hivatalos programja 23-án reggel a Kápolnai Önkormányzat épülete előtt megtartott díszszemlével kezdődött. A korhű uniformisban felsorakoztatott alakulatok László Zoltán hadjáratkapitánytól kapták meg az emlékcata vonatkozó instrukciókat.

A gondosan előkészített rendezvény első csatajelenete Kompolton kezdődött, és a legendás eredeti helyszínen – az 1848-49-es honvédelemű tőszoszedtségében -, a kápolnai csatamezőn folytatódott. A kordonnal határolt küzdőtéren, puskalövés és ágyúdörgések kíséretében derekasan nekifeszültek egymásnak a harcosok. Délután még Tófalva lakói kaptak egy kis ízelítőt az 1849-es térségi ütközetről. Az Emlékcata első felvonása a Kápolnai Művelődési Házban fejeződött be, ahol a rendezvény előjárói új tagokat avattak, és kitüntetések adtak át. A jó hangulathoz az ízletes vacsora és kitűnő bor mellett a helyi cigányzenészek is aktívan hozzájárultak.

A második napi műsor a kápolnai katolikus templom előtt a hagyományőrök eskütétellel kezdődött, majd a szomszédos Kálba és Kompoltra vonulással folytatódott. A rendezvény zárása a csapatok délutáni Kápolnára történő visszavonulásával fejeződött be. A történelmi csata megvalósítóit, szervezőit, támogatóit minden elismerés és dicséret megilleti, hogy a mostoha időjárás ellenére mindent megtettek a siker érdekében.

Fotó: Tóth Ernő

A résztvevők közül - a teljesség igénye nélkül - az alábbi hagyományőrző egységeket kell megemlíteni: Magyar Hagyományőr Világszövetség, Magyar Huszár és Katonai Hagyományőrző Szövetség, Nagykátai Honvéd Tüzérsapat, Tápióbicskei Honvéd Tüzérsapat, Komáromi 99-es zászlóalj, Isaszegi Huszárbandérium, Szegedi Hármashonvéd Zászlóalj és Utászok, Jász Huszárok, Kaposvári Ferdinánd Huszárok, Váci Huszár és Nemzetőr Bandérium.

Nagy László (Budapest): Igaz történet egy katonacsókról

A történet 1965. február végén, barátságtalan havas-esős napon a verpeléti harckocsi ezrednél kezdődött. Fontos lövészetet hajtott végre a hk. zászlóalj egyik százada. Az eredmények a lövészet elején igen rosszak voltak. Dobi József hadnagy következett a szakaszával. A zászlóalj parancsnoka, Bene Sándor őrnagy összehívta érintett fiatal tiszt szakaszát és felhívta a figyelmet a lőeredmény fontosságára, hogy milyen fontos lenne egy jó eredmény. Majd megkérdezte a szakasz parancsnokát, hogy milyen eredményt tud ígérni. Válasz: Jelentem, nagyon jót!

Ezek után Bene őrnagy kijelentette, hogyha így lesz, „Én magát a szakasza előtt homlokon csókolom!” A szakaszparancsnok a feladat végrehajtása után – ami kiválóan sikerült – felhívta Bene őrnagy figyelmét az elhangzott ígéretére. A zászlóaljparancsnok sorakoztatta a szakaszt, megdicsérte őket, majd a katonák előtt homlokon csókolta a fiatal tisztet.

Ezt a „katonacsókot” adta vissza az ötvenéves jubileumi találkozón Dr. Dobi József egyetemi docens. Így történt! Bene Sándor ny. alezredes örömmel engedélyezte a viszonzást.

v. Kőrössy Zoltán, MKCsBK központi vezető (Maryland, USA) sorai

A háború végével emigrációba kényszerült csendőrök Jegenyés Pál csendőr főtorzsőrmester vezetésével 1947. június 21-én megszervezték közösségüket, Magyar Királyi Csendőr Asztaltársaság néven, melyet rövidesen a **Magyar Királyi Csendőr Bajtársi Közösségre** neveztek át (**MKCsBK**). Feladatuknak eleinte az otthon rekedt és kegyetlenül üldözött csendőrök és családjaik áldozatos anyagi megsegítését tekintették, a külföldre szakadt csendőrök befogadó országaikba való letelepedésének előmozdítása mellett. A kommunista pártvezetés alatt álló Magyarország a kül- és belföldi csendőröket egyaránt kollektívan háborús bűnössé nyilvánította, a csendőröket üldözte, a csendőr családokat nyomorba taszította, és a csendőrség írott anyagát és tárgyait irgalmatlanul megsemmisítette (könyveik, irataik egy részér őrizték meg csupán bizonyos könyvtárak zárt osztályain, ahol csak kiváltságos kommunisták tekinthették meg). Mindezzel lehetővé tették, hogy a csendőrséget ily módon megbélyegezve és teljesen elnémítva egy egész generációval hatékonyan elhitethessék a csendőrségre vonatkozó ferdítéseiket és hazugságaikat.

Az évek teltevel a megsegítési tevékenységre egyre kevesebb szükség lévén az MKCsBK a fő hangsúlyt a bajtársak közti kapcsolatfenntartásra és élményeik megosztására helyezte. Összejöveteleik és az 1947-ben elindított hírlevelük, a **Bajtársi levél** szolgálta e célok megvalósításának eszközét. A *Bajtársi levelek* révén nemcsak a csendőrök életébe és összejöveteleibe nyerünk bepillantást, de innen ismerhetjük meg az érem másik oldalát is az 1943-1944 és azt követő időszak eseményeiről. A *Bajtársi levelek* nélkül az utókor ezt az időperiódust csupán az elfogult, tényeket elferdítő kommunista írásokból ismerhetné.

Az 1989-es rendváltást követően a csendőrséget jogilag rehabilitálták, és az MKCsBK elérhette a csendőr hősi halottak emléktáblájának felállítását a Hadtörténeti Intézet és Múzeum udvarán. De semmilyen erőfeszítést nem tett az állam azóta sem arra, hogy írott anyagukat a köz számára elérhetővé tegyék. A könyvek kis darabszáma, elszórtsága, másolásra alkalmatlan rossz fizikai állapota, és a digitalizálás hiánya miatt anyaguk a köz számára továbbra is gyakorlatilag hozzáférhetetlen, s így a kommunista propaganda hazugságait könnyen tovább folytathatják azok, akiknek ebből haszna van.

Több mint hatvan év telt el az MKCsBK megalakulásától. A csendőrök közül már nagyon kevesen élnek, s ők is a kilencvenes éveikben járnak. Az MKCsBK történetében először annak vezetését 2007 vége óta nem egy csendőr, hanem egy csendőr fia végzi.

A fentieknek megfelelően az MKCsBK célja is módosult. A csendőrség nagyon is megérdemelt jó hírvének helyreállítása megköveteli *igazi* mibenlétük megismertetését, amely leghitelesebben saját anyaguknak a világ elé tárásával érhető el. Ennek érdekében az MKCsBK létrehozta a m. kir. csendőrség honlapját (2004) a csendőrség összes elérhető anyagának interneten való közzétételére. Felmérhetetlen segítséget jelentett ebben az otthoni Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság (dr. Parádi József, elnök) együttműködése. és a nagy országos könyvtárak szíves hozzáállása, mellyel anyaguk lemásolását engedélyezték (a régi, rossz állapotú könyvek csak időigényes, oldalankénti lefényképezéssel másolhatók).

A www.csendor.com című honlap a m. kir. csendőrség anyagának legnagyobb letéteményese. A „Múzeum” részlegében 1800 fénykép, sok dokumentum, sőt hang és filmfelvételek is vannak. A „Könyvtár” részlegben több száz történet, cikk, vers, stb. mellett megtalálható a csendőrség munkáját szabályozó összes törvény és rendelet is, valamint a jelenleg ismert teljes m. kir. csendőrségi bibliográfia. Az utóbbiban kis csendőrkalap ikonok jelzik azon több mint 300 könyvet, melyek az ikonra kattintással teljes egészében olvashatóak illetve letölthetők. Ezek között szerepel már az összes, évente megjelent Csendőrségi Zsebkönyv, s már majdnem az összes Csendőrségi Lapok is (az anyagban való kutatást egy „kereső” megkönnyíti, de a könyvek elavult stílusa és fakultsága miatt ez pontatlan). A „Könyvtár” Biográfia archívumában található több

tucatnyi csendőr életrajza egyre bővülni fog a Perjesi György csendőr alhadnagy életén át való gyűjtő munkájával összeállított életrajzi adat-összeállításokkal.

A honlap angol és magyar nyitóoldalairól a látogató az egyes címekre kattintással eljuthat a csendőrség és az MKCsBK rövid történeti összefoglalójához, valamint a csendőrség és zsidóság kapcsolatát tárgyaló cikkhez, és a mai magyarországi csendőrség-visszaállító törekvéseket illető nyilatkozatunkhoz.

Mindezzel az MKCsBK az egész világon mindenki számára biztosítani szeretné azt az eredeti anyagot, amelynek birtokában a sok-évtizedes hazugságok megcáfolhatókká válnak. Reméljük, hogy Közösségünk munkája eredményeként majd újra tiszteletet és megbecsülést vált ki a *magyar csendőr* neve, aki népét és hazáját forrón szerette, s annak békéjét, rendjét példás odaadással, a szabályok legszigorúbb betartásával, állandó önképzéssel, a világon páratlan hatásossággal végezte, jelszava szerint **„Híven, becsülettel, vitézül, a hazáért mindhalálíg”**.

Borbás Károly, lapunk főszerkesztő emeritusa méltatja Révffy Lászlót (1920-2012)

Révffy László Magyarországon született. Fényképe főhadnagyi rangról tanúskodik. A háború után a Kisgazdapárt lelkes aktivistája, majd 1948 tavaszán érkezett Angliába, mint politikai menekült. Egy fia és egy leánya van. Két unokája közül az egyik fiatalon elhunyt. Éles tollú, kritikus, meg nem alkuvó cikkekkel illetve a Rákosi és Kádár korszak diktatúráját. Több írásában emlékezett történelmi eseményekre is. A 90-es években az ő tollából jelent meg az Antall-kormány kritikája,

valamint a letagadott “Rózsadombi Paktum”-ról szóló írás. A Hadak Útján Bajtársi Híradójában számtalan hazáját féltő, jobbító szándékú írását közöltük. Szomorúan írta egyik levelében, hogy ő már csak túlórázik ebben a kétszínű világban. A Hazánkkal kapcsolatos, angol újságokban megjelent hazugságokat, rágalmakat hiába cáfolta. Levelére legtöbbször azt a választ kapta, hogy “nem közölhető.” Halálával egy igaz magyar bajtársat veszítettünk. Felesége, Magda hálás köszönetét fejezi ki mindazoknak, akik részvétüket nyilvánították.

Veres Gusztáv (Cleveland): Két méltatás

Suhogó János István, a m. kir. légierő főhadnagya (szül. 1920. június 5-én Kolozsvárott), 2012. június 25-én Akron-ban (Ohio állam) elhunyt. A Hadapród Iskolát kitűnő eredménnyel végezte Kőszegen, s 1942-ben végezte el a Ludovika Akadémiát. A háború folyamán mint bombázó pilóta többször is bevetésre került. 1951-ben Amerikába vándorolt és Cleveland-ben mint műszaki rajzoló kereste kenyerét. Alapítója a Kettőskereszt Mozgalomnak, melyben haláláig működött. Szívén viselte a magyarság hazafias oktatását. Különös hangsúlyt helyezett Trianon borzalmainak tudatosítására, a magyar őstörténetre és a magyar nyelv tisztasága védelmének fontosságára, azon belül is a magyar rovásírás elsajátításának szükségességére. Példaképei gróf Széchenyi István és Prohászka Ottokár hercegprímás voltak. Sokszor fohászzkodott Magyarország Pátrónájához és hitte, hogy a magyar nemzetet csak katonailag lehetséges felszabadítani. Az akron-i Lórántffy Otthonban hunyt el és a cleveland-i Riverside temetőben helyezték örök nyugalomra.

Elek Kálmán szül. 1922. január 26-án Balogfalván (Ipolyság), elhunyt 2013. január 23-án Akron-ban (Ohio állam). 1944 őszén sorozták be és részt vett a hon védelmében. A háború után Amerikába, Cleveland-be vándorolt, ahol részt vett a magyar szervezetek munkájában. Évtizedeken keresztül volt cserkészvezető és tanító a hétvégi magyar iskolában. 1982-től Berta Lászlóval ő közvetítette a Cleveland-i Bocskai Rádió adásait. A Bocskai Körben is ők voltak a fáradhatatlan önkéntesek, ahol

Laci bácsi hetente klasszikus magyar filmeket vetített. Az akron-i Lórántffy Otthonban hunyt el és hamvait a north olmsted-i Sunset Memorial Park magyar részlegében temették el.

Pintér Aladárné Leyla emlékszik férjére

Pintér Aladár 1924. március 5-én született. Állatorvos szeretett volna lenni, miután gyermekkorá óta kedvelte és szerette az állatokat. Szülei a családi tradíciót követve katonaiskolába adták. 1944-ben avatták hadnaggyá. A háború végén unokabátyjával és néhány barátjával az amerikai hadseregnél kaptak egyszerű munkát. A háború befejezése után két hónappal hirtelen összefogták őket, és egy koncentrációs táborba kerültek. Télvíz idején az osztrák hegyekben, esőben-hóban, sárban feküdtek a hideg földön. Az itt szerzett reumája egész életét végigkísérte.

Amikor a táborból kiszabadult, Münchenbe ment, hogy beiratkozzon az állatorvosi egyetemre. Hely hiányában a mérnöki karra tudott bejutni. Rövid idő után barátaival, rokonával Belgiumba mentek, ahol egy évig bányászok voltak. Innen emigráltak 1948-ban Argentínába. Itt több szakmával próbálkozott. 1953-ban, házasságkötése után a textiliparban munkálkodott, bútorszöveteket, függönyanyagokat készített. Később fölmerült az igény üvegszálak szövésére. Aladár a világon egyedülálló gépeket tervezett és épített. 52 éves korában letette a pilótavizsgát. 1980 karácsonyán átköltöztek Torontóba. Kanadában aztán sok kirándulást tettek az országon belül.

Aladár érdeklődési köre szerteágazó volt, s rengeteget olvasott. A sportban is jeleskedett. Nagyon jó ember volt, akinek segítségre volt szüksége, éjjel vagy nappal, mindig számíthatott rá.

Csendesen hunyt el 2012. november 30-án, 59-ik házassági évfordulónkhöz alig pár nap hiányzott.

Tudatjuk kedves Bajtársainkkal, Olvasóinkkal és Adatközlőinkkel, hogy helyhiány miatt Pénzes János (Melbourne), Szathmáry Király László (Adelaide), v. Szende László (Budapest), Tarczai Béla (Miskolc), és Világhy József (Budapest) méltatását a következő számban közöljük.

HALÁLOZÁS

-**Ajtósi Imre m. kir. pánccélos főhadnagy**, alezredes életének 93. évében Budapesten elhunyt.

-**Elek Kálmán**, m. kir. katona és a magyarság fáradhatatlan munkása Akronban (Ohio) 2013. januárjában elhunyt. Méltatását l. a lapban.

-**id. Katona Jenő** (felesége Marika a chicagói MHBK háznagya) 2012. december 7-én, 76 éves korában Chicagóban elhunyt. Évtizedes **tagja** volt **az MHBK-nak**, s nagy támogatója a helyi Szt.István templomnak.

-**Nt. Lukácsi László**, miami (Florida) **református lelkész** 2013. január 2-án visszaadta lelkét teremtőjének. Január 12-én volt gyászistentisztelete, hamvait majd Decsen temetik el a nyáron.

-**Pénzes János m. kir. szkv. hegyivadász hadnagy** Melbourne-ben, 88 éves korában 2013. január 27-én elhunyt. Méltatása a következő számban.

-**Pintér Aladár m. kir. csendőr hadnagy** (*1924. március 5.) életének 89. évében 2012. november 30-án Torontóban elhunyt. A felesége tollából származó méltatást l. a lapban.

-**Révffy László m. kir. főhadnagy**, a magyarság jó hírének fáradhatatlan védelmezője, 2012 végén Londonban elhunyt. Méltatását l. a lapban.

-**Russay Tamásné sz. Asztalossy Klára**, a chicagói **MHBK főcsoport titkárnöje és évtizedes tagja**, hosszú betegeskedés után 2013. január 4-én visszaadta lelkét és hű magyar szívét a Magyarok Istenének.

- 16 nappal Klára halála után férje, is követte feleségét, életének 92. évében. **v. hrussói Russay Tamás, szkv. m. kir. főhadnagy**, a chicagói MHBK főcsoport zászlóosztályvezetője és évtizedes tagja, 2013. január 19.-én, hosszú betegeskedés után visszadta hű magyar lelkét a Magyarok Istenének.
- Salyi Pál m. kir. százados** (*Kassa, 1912. augusztus 15.) életének 100. évében 2012. december 31-én Pittsburgh-ben elhunyt. 1935-ben végzett a Ludovikán. A Miskolci Gyalogezredben szolgált Ungváron, a Hadbiztos Iskolában Budapesten, valamint a Székesfehérvári Hadbiztosságon. 1952-ben került az USA-ba.
- Serák László m. kir. utász hadnagy, rehabilitált százados** életének 90. évében Budapesten elhunyt. Búcsúztatása 2013. február 1-én volt Budapesten.
- Suhogó János István m. kir. repülő főhadnagy** az akroni (Ohio) Lórántffy Otthonban 2012. június 25-én elhunyt. Méltatását l. a lapban.
- Lg. Szabó Gyula, m. kir. csendőr szakaszvezető, tb. csendőr hadnagy**, életének 92. évében, hazájába, Mádra való visszatelepülése után két és fél évvel, 2013. március 6-án Miskolcon elhunyt. A Floridai Csendőrnepok rendszeres résztvevője, előadója és támogatója volt. Megyaszón a családi sírban helyezik örök nyugalomra.
- Szabó Zoltán**, a Bolyai János Műszaki Akadémián 1944-ben avatott **utász hadnagy**, a Magyar Örökség Díj tulajdonosa, Svájcban elhunyt.
- Szathmáry Király László, az Adelaide-i MHBK tagja** (*1924) 2012. december 3-án elhunyt. Méltatása a következő számban.
- v. Szende László ezredes** (1913. június 17, Balatonfüred - 2013. január 19, Budapest) búcsúztatása február 14-én volt Budapesten. Részt vett a Honvéd Hagyományőrző Egyesület alapításában, az 1956-os Szabadságharcosok Szövetsége és a Politikai Foglyok Szövetsége tagja, s alapító tagja a Doni Szövetségnek. 1995-ben Nagykanizsa főterén átvette régi alakulata, a 17. Gyalogezred 50 évvel azelőtt felszentelt, majd Bajorországba menekített csapatzászlaját. A Ludovika Akadémia Amerikából visszahozott zászlóját Kéri Kálmánnal együtt vették át. (Beküldte Siposné Prof. dr. Kecskeméthy Klára ezredes, Budapest). Méltatása a következő számban.
- Tarczai Béla, m. kir. tüzér**, 2013. február 26-án Miskolcon elhunyt. Méltatása a köv. számban.
- v. Zakariás Gábor m. kir. hadnagy, rehabilitált alezredes**, Tűzkereszttel, Signum Laudis-szal, Lovagkereszttel, a Signum Laudis Ezüst Kardokkal Szalagon-nal, s a német II. o. Vaskereszttel kitüntetett híradó tiszt, életének 91. évében Budapesten elhunyt.

RÖVID HÍREK, LEVELEK, KÖZLEMÉNYEK

-**v. K. Horváth András Mátyás, a Pro Libertate Alapítvány elnöke**, a budapesti gróf Stomm Marcell Magyar Katonai Múzeum munkatársa levélben küldte el jókívánságait, és egyben meghívott egy látogatásra a múzeumba, melyet köszönök szépen. Felhívását, melyben a történelmi családok élő nemzedékét keresi, következő számunkban közöljük.

-**Orbán Viktor miniszterelnök és Lázár János, a Miniszterelnökséget vezető államtitkár** februárban részt vett a Szovjetunióban volt magyar politikai Rabok és Kényszermunkások Szervezete (SZORAKÉSZ), az 1945–56 közötti Magyar Politikai Elítéltek Közössége (PEK) és a Recski Szövetség budapesti megemlékezésén – adta hírül a Miniszterelnökség. A tanácskozáson a résztvevők tájékoztatást kaptak **az egyes, tartós időtartamú szabadságelvonást jogtalanul elszenvedettek juttatásának idején 50 százalékos, jövőre pedig újabb 50 százalékos megemeléséről**, amiről a kormány a közelmúltban hozott döntést. Az intézkedés értelmében a Szovjetunióba kényszermunkára elhurcoltak, a rendőrhatalom őrizet mellett munkatáborban fogva

tartottak, az 1956-os forradalomban résztvevők és az 1945 és 1963 közötti koncepciók perek elítélteinek juttatása 2013. január 1-től 50 százalékkal emelkedik. 2014-ben további 50 százalékos emelésre kerül sor.

-2012-ben **megjelent v. Bercsényi Miklós és v. Bősze József kötete, *A Vitézi Rend magyar örökség. A Vitézi Rend története 1920-2010*** címmel (Budapest, Pytheas Kiadó).

-Balla Eszter (San Francisco) ***Isten útjai*** címmel készített interjút a clevelandi Szent Imre-templom egyik megmentőjével, **Peller Miklóssal**. Az interjú eredetileg a 2012-es év 30 legnagyobb magyar teljesítményét bemutató *Magyarok a csúcson* kiadványban jelent meg, majd a Heti Válasz c. budapesti hetilapban.

-**Bajcsy Károly** jelentette Budapestről: **v. Barankay József rohamtüzér századost**, a Tiszti Arany Vitézségi Érem kitüntetettjét 2012. november 6-án temették újra. A hamvakat véletlenül találták meg egy ukrain katonatemetőben.

-Egy elhunyt bajtárs fiának levele:

“Kedves Tóth úr, én vagyok **Dr. v. Jónás János** (elhunyt 2011 végén) legidősebb fia. Édesapánk nagyon becsülte az MHBK-t, de mi fiúk nem vagyunk tagok, úgyhogy az újság küldését kérjük leállítani. Ugyanakkor Édesapánk emlékére szeretnénk \$500 adományt küldeni az MHBK munkájának támogatására.

Tisztelettel, v. Jónás István, Bloomfield Hills, MI, USA”

-**Pongrácz Mária**tól Chicagóból, a Szent István templomtól, 2012 decemberében:

“Kedves Gergő,

nekünk mindig az volt az érzésünk, hogy ha kinyitják a Szt. Imre templomot, akkor Sándor atya visszamegy Clevelandba. Ezt Ő is többször említette. Jelenleg itt van **Kovács János atya Magyarországról** hat hónapra, aki már volt itt többször minket kisegíteni, miközben újból elindítottuk a papkeresést. János atya nyugdíjas táborigazgató, őt is nagyon kedveljük. Azt hiszem mindannyiunk megszokta ezeket az állandó változásokat. Meglátjuk, mit hoz a jövő.

Minden jót, üdvözlettel, Mária”

-**Imateremszentelést tartottak az MH Altiszti Akadémián, Szentendrén**. Az eseményen valamennyi táborigazgató lelkészi szolgálat vezetője részt vett, így Bíró László katolikus és Jákob János protestáns táborigazgató, és Totha Péter Joel vezető táborigazgató is. (www.honvedelem.hu, 2013. február 24.)

-**Sujánszky Jenőt**, az 1956-os Forradalom Francia-Magyar Emlékbizottsága alapító elnökét 2012. május 21-én, a Honvédelem Napja alkalmából Hende Csaba, Magyarország honvédelmi minisztere **ny. ezredesi rangba léptette elő hazafias érdemeiért**. Az előléptetést 2012. június 28-án Párizsban Dr. Trócsányi László nagykövet adta át. (Jelentette: Sággy Lajos, az 1956-os Forradalom Francia-Magyar Emlékbizottsága sajtófelelőse. Megjelent: Nemzetőr, 2012. szeptember, 5. old.)

-További négy hónappal, június 28-ig **meghosszabbította a nyomozás határidejét Biszku Béla volt belügyminiszter ügyében a Fővárosi Főügyészség**. Biszku ellen - aki az 1956-os forradalom leverése után az állampárt, az MSZMP Ideiglenes Intéző Bizottságának, majd Politikai Bizottságának tagjaként, 1957-61 között belügyminiszterként a megtorlások egyik irányítója volt - több emberen

elkövetett emberöléssel megvalósított **háborús bűntett miatt** a Budapesti Nyomozó Ügyészségen van folyamatban büntetőügy.

-**Hóka Ernőt**, a Magyar Szabadságharcos (Nemzetőr) Világszövetség elnökét (New York), az 1956-os Forradalomban és Szabadságharcban tanúsított magatartása és több évtizedes emigrációs munkássága alapján 2012. szeptember 16.-án Budapesten **vitézzé avatták**.

-Háromnapos **látogatást tett január közepén a Balti államokban Hende Csaba honvédelmi miniszter**, aki a litván külügyminiszterrel, védelmi miniszterrel és az államfővel is találkozott. A találkozók fő témája harcászati repülő-képességgel nem rendelkező balti országok légtérrendészeti feladatait ellátó NATO-akció, amelyben hazánk is részt vesz.

-L. Simon László, az Emberi Erőforrások Minisztériuma kultúráért felelős államtitkára jelenlétében a **nemzeti emlékhelyet jelző márványoszlopot (sztélét) avattak 2013. január 12-én a Pákozdi Katonai Emlékparkban**. Az államtitkár emlékeztetett arra, hogy a nemzet, a hazaszeretet és a honvédelem fogalma egymástól elválaszthatatlan.

-**Magyarországon február 25-e a kommunizmus áldozatainak emléknapja**, idén is számtalan helyen tartottak megemlékezéseket szerte az országban, köztük Rákóczi falván, Székesfehérváron, Szarvason, Kecskeméten. A kommunizmus áldozataira emlékeztek Veszprémben a Megyeház téren, beszédet mondott Rác Sándor, a Magyarok Világszövetségének tiszteletbeli elnöke. A kommunista diktatúrák áldozatainak emléknapja alkalmából megemlékezést tartottak Jászberényben is, a Ferencesek terén található 1956-os emlékműnél.

-**Hende Csaba honvédelmi miniszterrel emlékeztek Esztergomban a kommunizmus áldozataira**. A Fidelitas (a Fidesz ifjúsági szervezete) február 24.-én Hende miniszterrel és a volt politikai foglyok szervezeteivel együtt emlékezett meg a kommunizmus több mint félmillió magyar áldozatáról a Mindszenty téren. A megemlékezés után a kommunisták recski és szovjet haláltáborait megjárt túlélők tartottak előadást. A megemlékezés Mindszenty téren kezdődött, azon a helyen, ahonnan az ÁVH pribékjei 1948. december 26.-án elhurcolták Mindszenty József hercegprímást a hírhedt Andrassy út 60-ba.

-A Magyar Honvédség Ludovika Zászlóalj szervezésében indított **„Ludovika Kávézó”** 2013. február 28-ai témaindító előadása Dr. Gál Attila előadása volt, "Kalandozó magyarok a XX. Században. Egy pécsi hadapródiskolás visszaemlékezése a háború utolsó hónapjaira" címmel. A „Ludovika Kávézó” helye: 1101 Budapest, Hungária körút 9-11., 12-es épület.

-**Vattay Szabolcs** megírta a **Magyar Királyi Csendőrség kivonatos történetét**. Munkája több honlapon is megjelent; a 2011. évi Csendőr Világtalálkozó alkalmára, a Csendőrség megalakulásának 130. évfordulójára (február 14.) pedig a Világtalálkozó rendezősege nyomtatott formában a rendezvényen résztvevők számára elérhetővé tette.

-**Fekete Dénes jelentette**, hogy a **Magyar Cserkészszövetség II. kerülete** 2013. február 8-9-én sikeres farsangot tartott **Sátoraljaújhelyen** a Kazinczy Ferenc Általános Iskolában. A csapatokat a házigazda, Szamosvölgyi Péter cserkész köszöntötte, aki már több cikluson át a város polgármestere. A legközelebbi nagyobb rendezvény a 2013. augusztus 11-19. között Ócsán megrendezésre kerülő Országos Cserkésztalálkozó, melyre a Magyar Cserkészszövetség a világ minden tájáról szeretettel várja a cserkészeket.